

அலை

ஒ...ஒ... வண்டிக்காரா!

ஒ... ஒ... வண்டிக்காரா
ஒட்டு வண்டியை ஒட்டு
போவோம் புதிய கரம் நோக்கி
பொழுது போம்முன்னோட்டு
ஒ...ஒ... வண்டிக்காரா

காவில் பூவில் கழனிகளெங்கும்
காதல் தோயும் பாட்டு
நாமும் கமது பயணம் தொலை
நடந்து செல்வோம் கூட்டு
ஒ...ஒ... வண்டிக்காரா

பனியின்விழிநீர்த் துயரத்திரையில்
பாதை மறையும் முன்னே
பிணியில் தோயும் நிலவின் நிழல்தம்
பின்னால் தொடரும் முன்னே...
ஒ ஒ... வண்டிக்காரா

— நீலாவணன்

மாஓ சேதுங்

சிங்காங்ஷானின் மலைகள்தனிலே மீண்டும் ஓர்தடவை

— தமிழில்: யோகன்—

அடைந்திடவேண்டும் அடர்முகில் தனையென
ஆசை கொண்டிருந்தேன்—நான்
ஆசை கொண்டிருந்தேன்
அதற்காய் மீண்டும் அப்பாலிருந்தே
சிங்காங் ஷான்வந்தேன்—முன்
அடைக்கல இடம் வந்தேன்.

சிங்காங்ஷானின் மலைகள் தனிலே
எத்தனை மாற்றங்கள் ... ..

கடந்தகாலக் காட்சிகளையாவும் மாறினதேருபம்
காஞ்சனக்குருவியின் கானங்கள்இங்கு கூறுவதேராகம்
காணுமிடங்களில் தூங்கணங்குருவிகள் ஆடுவதேகாலம்
கலகலவெனவே அருவிகள்ஓசை கூறுவதோர்தீனம்
வழிகள் நாடி ஓடிமுடிவதும் வானவிளிம்போரம்
சிங்காங்ஷானின் மலைகள் தனிலே
எத்தனை மாற்றங்கள் .....

குத்தெனநிற்கும் குவாங்யாங்சிகரம்
கூற்றுவன்எமக்காகும்—கூற்றது தாண்டின்
வேறெதபயமும் பூமியில் கிடையாது.

மானிடன் வாழும் மூலைகள் யாவிலும்
மண்டும் இடியோசை—மாறிடும்
காற்றும் சேர்ந்து முழங்கிடும்
மானில விதியாகும்.
வீறிடும் கொடிகள், விண்ணுயர் பதாகை
வானினில் வீசிக் கொடும்
சிங்காங் ஷானின் மலைகள் தனிலே
எத்தனை மாற்றங்கள் ...

கைவிரல் தொடிப்பில் கரைந்ததுகாலம்
மூன்று பத் தெட்டாண்டு
சிங்காங் ஷானின் மலைகள் தனிலே
மாபெரும் மாற்றங்கள்

ஒன்பதாம் மேலுல கொளிரும்சக்திரன்
எங்களின் கையில்விழும்.
ஐந்துசுமுத்திர ஆர்தனின் கீழுன
ஆமைகள் கையில்படும்.
ஜெய கீதங்கள், களகளசிரிப்பொலி
இவையிடை நாம்வருவோம்—உயரம்
ஜெயித்திடத் திடமது இருந்திடின
உலகினில்எது, கண்டம்?

பெருஞ் சிறு சஞ்சிகைகள்

'எவண்ட் கார்ட்' எனப்படும் பாணி இலக்கியச் சஞ்சிகைகளை வெளியிடுவோரே வெளியிட்டு வியாபாரத் துறையில் தீரமிக்கோராவர். அவர்கள் அபூர்வமாகவே இலாபமீட்டுகின்றனர்; அவர்களது வாசகர் தொகையும் அருமையாகவே 5000 பேர்களை எட்டுகிறது. இலக்கியத்தின் பேரிலுள்ள விருப்பே அவர்களுக்கு உந்து சக்தியாக வேண்டும். எனவே தான் இச் "சஞ்சிகைகள்" 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னோடி எழுத்தாளர்களது ஆரம்பகாலப் படைப்புகளைப் பேணி வளர்த்துள்ளன.

கடந்த தசாப்தங்களின் சஞ்சிகைகளில் பல அவற்றைச் சேகரிப்போரது பொக்கிஷங்களாகவே கிணப்படுகின்றன. எனினும் 'மேன் ஹெட்டனின்' க்ரோஸ் ரீபிரிண்ட் கூட்டுத்தாபனத்தின் அருமையற்றியின் பெறுபெருக ஐ. அ. பிரிட்டிஷ் சஞ்சிகைகள் 104 இன் பிரதிகள் அனைத்தையும், ஆறு பிரஞ்சுச் சஞ்சிகைகளையும் தேடி அவற்றைப் புத்தக வடிவில் மீண்டும் பதிப்பிக்க முடிந்துள்ளது இவையாவும் ஒவ்வொன்றும் 5 டொலர் முதல் 40 டொலர் வரையான விலையில் 1100 தொகுதிகளாகக் கிடைக்கும்.

இச் சஞ்சிகைகள் புகைப்படமெடுத்தே பிரசுரிக்கப்பட்டன. எனவே அவை பதிப்பிக்கப்பெற்ற மூல வடிவங்களிலேயே கிடைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். ஜேம்ஸ் ஜோய்சின் யுனிஸஸ் முழுவதும் (1914-29ல் வெளியான) லிட்டில் ரிவியூ சஞ்சிகையின் 23 இதழ்களில் மூன்று வருட காலமாகப் பிரசுரமாகியன. விலியம் பட்லர் யீட்ஸினது கவிதைகளும், டி. எஸ். எலியட்டின் 'தேவஸ்ட் லேண்ட்' (தரிசு நிலம்) தொகுதியும் முதலில் (1880-1929இல் வெளியான)

டயல் சஞ்சிகை இதழ்களிலேயே வந்தன. ஃபோர்ட் மெடொக்ஸ் ஃபோர்டை ஆசிரியராகக் கொண்டு பரிசிலிருந்து ஓராண்டு காலம் மட்டுமே வெளியான ட்ரூன்ஸ் அட் லாண்டிக் ரிவியூவிலேயே 1920 களில் அமெரிக்காவின் புலம் பெயர்ந்து வந்த எஸ்ரா பவுண்ட், ஏணஸ்ட் ஹெமிங்க்வே போன்றவருடைய குரல்கள் ஒலித்தன. ஐரோப்பாவிலிருந்து வெளியான மற்றொரு சஞ்சிகையான 'திஸ் குவாட்டர்' அல்ஃஸ் ஹக்ஸ்லீயின் ஆரம்ப ஆக்கங்களை வெளியிட்டது. இத்தகைய வெளியீடுகள் சிருஷ்டிகர்த்த

தாக்களது எதிர்கால ஆற்றலைத் துவக்கிக்காட்டும் பரிட்சார்த்தக்களங்களாக அமைத்தன. 1920 இல் நியூ ஓர்லியன்சில் வெளியான 'டபள் டெலரி' விலியம் ஃபோல்க்ஸரின் ஆரம்ப கவிதைகளும், சிறுகதைகளும், விமர்சனங்களும் உள்ளன. அவரது புலமை இவற்றில் நன்கு தெளிவாகின்றது. அக்காலத்தில் ஏனைய இளம் பரிட்சார்த்த எழுத்தாளர்களைக் கவர்ந்த உரை நடையையும் காண முடிகிறது.

சஞ்சிகைகளை அவற்றின் மூல வடிவங்களில் வாசிப்பதனால் அவை அவற்றின் முன்னோடி வாசகர்களில் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சிகளையும் அதிர்ச்சிகளையும் ஓரளவுக்கேனும் மீளப் பெறமுடிகிறது. டி. எக். லோரன்சின் எண்ணிறந்த ஆக்கங்களையும் அவற்றினடியாகப் பிறந்த நாடகங்களையும், திரைப்படங்களையும் விடவும் 'டபலீ'ன் 1925 இதழ் ஒன்றில் வெளியான ஓர் ஆரம்ப சிறு கதையான 'த வுமன் ஹு ரோட் எவோ' புத்தகம் புதுமையுடன் சிவிரப்பிணியூட்டுகிறது.

அமெரிக்காவின் பிரதேசங்கள் அனைத்திலிருந்து சஞ்சிகைகள் வெளியாகியுள்ளன. மிட் வெஸ்டிலிருந்து வெளியான (1915-83) மிட்லண்ட் சஞ்சிகையில் போல் ஏஞ்சல், மெக்ஸ் வல் அண்டர்சன், ஹோலாட் மம்ஃபோட் - ஜோன்ஸ் என்போர் எழுதினர். (1933-35 இல்) கலிபோனியாவிலிருந்து "மெக்சின்" இதழில் வைவர் வின்டர்ஸ், ஆர். பி. ப்ளெக்மர் எனுந் திறனுய்வாளர் எழுதினர். சண்டா ஃபேயிலிருந்து 1921-39 காலப் பகுதியில் வெளியான தென்மேற் பிரதேச சஞ்சிகை 'லாஃபிங் ஹோர்ஸ்' அப்டன் சிங்கனயர், ஷேர்வுட் அன்டசன் போன்றோர் ஆக்கங்களை வெளியிட்டது. இவர்களுள் அனைவரும் பிரசித்தி பெற்றவர்கள். பலர் எழுதுவதைத் துறந்தனர். அல்லது ஹோலிவுட்டில் போய்ச்சேர்ந்தனர்; மதுவில் ஆழ்ந்தோரும் பலர். இத்தொகுதிகட்கான முகவுரை ஒன்றில் ரோபட் லோவல், "தற்போது மறக்கப் பட்டுவிட்டோருட் சிலர் நிலைபெற்றோரைப் போலவே ஆர்வத்துக்குரியோராவர், அவர்கள் வீட்டின் அத்திவாரத்தை ஒத்தோர்" என்கிறார்.

க்ரோஸ் தொகுப்பாளர்கள் கிறு சஞ்சிகைகளிற் பொதிந்திருந்த இலக்கியக் கருவுலங்களைத் தமது சொந்தமுயற்சியாலேயே அரும் பாடுபட்டு வெளிக் கொணர்ந்துள்ளனர். அவற்றை ஆரம்பத்தில் சந்தா செலுத்தி வாங்கியவைகளோ, பாதுகாத்து வைத்தவைகளோ வெகு சில நூல்திலையங்களே. தொகுப்பாளர்கள் ஒரு சில இதழ்கள் ஓரிடத்திலும், 'ஏனையவை பல்வேறு இடங்களிலுமாகச் சிதறிக் கிடக்கக் கண்டனர். இச் சஞ்சிகைகள் முழுமுற்றாக அவற்றின் ஆசிரியர்களது சக்திக்கும், விருப்பு வெறுப்புக்கும் ஆட்பட்டிருந்தமையால் அவற்றின் வெளியீட்டில் நாடோடித்தன்மை காணப்பட்டமை மற்றுமொரு பிரச்சினையாகும். உதாரணமாக செசஸ்ஷன் வியன்னாவிலிருந்து பெர்லின், டைரோல் ஃபுளோரன்ஸ் ஆகிய இடங்கட்கெல்லாம் போய் கடைசியில் 1924 ல் நியூயோர்க் நகரில் முடிவினைப் பெற்றது. சிவர், கெப்டோ, சலிஞ்சர், மெய்லர் ஆகியோரது முதல்

ஆக்கங்களை வெளியிட்ட 'ஸ்டோரி' வியன்னாவிலிருந்து மெஜோர்கா, பரிஸ், நியூயோர்க் ஆகிய இடங்களுக்குப் புலம் பெயர்ந்து 1924 இல் முடிபு எய்தியது.

சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் கொஞ்ச காலத்துக்கேனும் இதழ்களை விட்டுக் கொடுக்கத் தயங்கினர். பல இதழ்கள் சிதைந்து உதிரும நிலையில் காணப்பட்டன. தொடர்ச்சியான வற்புறுத்தலின் பின் சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் தமது சஞ்சிகைத் தொகுதியின் மீள்பதிப்புத் தமக்களிக்கப் பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன் ஒப்படைக்க முன்வந்தனர். எனினும் கூட ஸ்டோரியின் ஆசிரியர் விட் பேனெட் தமது சஞ்சிகையின் முதற் பிரதியை 570 டொலர்களுக்கு காப்புறுதி செய்ததுடன் அதன் பாதுகாப்பை விட்டுக் க்ரேசிடம் அடிக்கடி விசாரித்தும் கொண்டார்.

இத் திட்டத்துக்கும் பெருஞ் செலவான போதும் க்ரேஸ் நியாயமான லாபத்தையும் எதிர் பார்த்துள்ளார். இத் தொகுதிகளைப் பல்கலைக்கழக நூல்திலையங்களே பெருமளவில் வாங்குகின்றன. இச் சஞ்சிகைகள் அநேகமாகப் பொது மக்களின் உடைமைகளாக இருந்தபோதும், க்ரேஸ் அவற்றின் ஆசிரியர்களைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களுக்கு விற்பனையில் ரோயல்டி பங்கிளையும் வழங்கி வருகிறார். சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் தமது ஆரம்ப முயற்சிகள் மீண்டும் நாடப்பட்டு வருவதையிட்டும், அச்சில் வருவதையிட்டும் மகிழ்கின்றனர். மேரியன் மூர் என்ற பெண்பாற் கவிஞர் தம்மால் எழுதப்பட்டவை எனத் தாம் மறந்து விட்டிருந்த சில கவிதைகளை இம் முயற்சியால் அறிய முடிந்ததெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

—Time May 31, 1968.—

(ரைம் சஞ்சிகையிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்கள்.)

—நெய்தல் நங்கை

வசைபாடுவதும் விமர்சனமா?

நெடுங்காலமாக ஈழத்து இலக்கிய மரபில் விமர்சனத் துறை இரண்டு போக்குகளைக் காட்டியுள்ளது. ஒன்று, சிந்தனாபூர்வமான உண்மையான இலக்கிய விமர்சனம்; மற்றது வசைபாடும் விமர்சனம். இந்த இரண்டாவது வகை தாம் காழ்ப்பும் வெறுப்பும் கொண்டவர்களைத் திட்டித் தீர்ப்பதன் மூலம், தமது சொந்த ஆணவத்தினைத் திருப்திப்படுத்துவதாக உள்ளது. எஸ். பொன்னுத்துரை போன்ற எழுத்தாற்றல் மிக்கவர்களும், இந்த வசை பாடும் தொழிலில் இறங்கித் தம்மைச் சீரழித்துக் கொள்கின்றனர். இந்தப் போக்குப்பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். இது பற்றிய விரிவான ஆய்வே, சுவையானதாயிருக்கும். அதை இங்கே, இப்போது செய்ய முடியாது. அதைப் பின்னர் ஒருபோது பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு இங்கே ஓர் உதாரணமாயிருக்கிற, அக்னி 5 ஆம் இதழில் வந்த அ. யேசுராசாவின் 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்' சிறுகதைத் தொகுதி பற்றிய, கட்டுரையை மட்டும் ஆராயலாம்.

அந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் 'மாக்ஸி', யேசுராசாவின் மேல் கொண்ட வெறுப்பின் காரணமாகவே அதனை எழுதியுள்ளார் என்பது, கட்டுரையில் போக்கிலும் எழுத்து நடையிலும் தெரிகிறது. உதாரணத்துக்குச் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம். "கேவலங்கள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் அலையின் ஆசிரியராக வேடில் ஓட்டிக் கொள்வதில் பெருமை போலும்" என்று குறிப்பிடுகிறார் மாக்ஸி. இந்த வாக்கியம் அர்த்தமற்று வருகிறது. யேசுராசா 'அலை'யின் தனியாசிரியர் அல்ல. ஆசிரியர் குழுவின நால்வரில் ஒருவர் என்பது ஒரு புற

மிருக்க, 'அலை' ஆசிரியர் குழுவில் இருப்பதற்கும் இந்தச் சிறு கதைத் தொகுதி விமர்சனத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் வந்தது? தேவையற்று, அர்த்தமற்று இந்தச் செய்தி இங்கே ஏன் இழுக்கப் படுகின்றது? அது இழுக்கப்படவேண்டுமானால், அதற்குரிய காரணத்தையும் காட்டியிருக்க வேண்டும். அப்படிக் காட்டாததன் காரணமாக, ஒரு வரைச் சுமமா திட்டித் தீர்ப்பதன்மூலமாக திருப்தியும், கீழ்த்தர மனோபாவம் தெரிகிறது.

இன்னோரிடத்தில் "இவருக்குப் (யேசுராசாவுக்கு) பிடித்தமானவர்கள் விரக்தியினால் மெய்யுளுக்குள் மோசமான தனைய சிங்கம்" என்று குறிப்பிடுகின்றார். (யேசுராசா மு. த. வின் கொள்கைகளைப் பூரணமாக ஏற்றுக் கொண்டவரல்லர். அவருக்கு, அந்தத் தத்துவத்தின் மேல் ஏற்படும் சந்தேகங்களை, தனிப்பட்ட முறையிலும், மேடைகளிலும் விசாரிக்கவே செய்கிறார்) தனையசிங்கம் என்கே, எப்போது விரக்தியினால் மோசமானார்? அதன் வெளிக் காட்டலாகவா மெய்யுள் இருக்கிறது? தனையசிங்கத்தைத் தெரிந்தவர்கள், அவரது கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் வாசித்தவர்கள் அவர்முழு நம்பிக்கையோடு வாழ்க்கையைப் பார்த்தவர் மட்டுமல்ல, அப்படி வாழ்ந்தவர் என்பதையும் கண்டு கொள்வர். இந்த உண்மையை விடுத்து, வேறு ஏதோ சொல்லும் நண்பர்—(அவர் சொல்லுவது உண்மையென நிரூபிப்பதற்காக) அதனை விளக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால், முன்னையது போலவே, கருத்தற்று வாக்கியமொன்று இங்கேயும் வந்து நிற்கிறது அப்படி வந்து சீரும்போது, எழுதுகிற வர்க்கயசிந்தனையற்றவர் என்பதையும், விமர்சனம் அல்லாதவேறு

நோக்கத்திற்காக இதனை எழுதுகிறார் என்பதையும் கண்டு கொள்ளலாம்.

- 2 -

அடுத்து வரும் ஒரு சொல்லே மேலே சொன்னவையெல்லாம் சரியென, இந்தக் கட்டுரையை மாக்ஸி வெறுப்பினாலும், காழ்ப்பினாலும் எழுதியுள்ளார் என்பதை நிரூபித்து விடுகிறது. மாக்ஸி சொல்கிறார் "இவரது (யேசுராசாவின்) விரக்தி ஒலங்களை, உள்வட்ட 'மூதேவிகள்' கட்டியழட்டும்". இங்கு இவர் உள்வட்டம் என்று எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்று தெரியவில்லை. சரி, அதை விடுவோம் 'மூதேவிகள்' என்ற சொல்லை எதற்காக உபயோகித்தார்? அவருள் ஆத்திரமேறியபோது அநாகரிகமாக, பெரும்பாலும் "திட்டலுக்கன்றி" வேறுவிதத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட அந்தச் சொல் வெளிவந்து, அவரது உண்மைச் சுபாவத்தைக் காட்டி விடுகிறது. அப்பட்டமான, பச்சையான திட்டல். "மூதேவிகள்"

இன்னுமொன்று, யேசுராசாவின் கதைகளை விமர்சிக்கவந்த அனைவரும் அவற்றின் கலைத்துவத்தையும், அவர் கையாண்ட நடைபயையும் பாராட்டியுள்ளனர். சண்முகம் சிவலிங்கம், கே. எஸ். சிவகுமாரன், ஏ. ஜே. கனகரத்தன, ஈழநாகன் ஆகியோரும் கணியாழியில் வந்த குறிப்பும் அவற்றினைப் பாராட்டியுள்ளது. ஆனால் நமது விமர்சகர் மாக்ஸியேர் சிறுகதைகளின் கலைத் தன்மை பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லவில்லை. காரணம், ஒரு படைப்பின் கலைத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றல், நுண்ணுணர்வு மாக்ஸியிடம் இல்லை போலும்!

இவ்வதாரணங்களிலிருந்து ஓர் அறிவுபூர்வமான பார்வை காரணமாக அல்ல, உண்மை விமர்சனத்துக்காக அல்ல, தனிப்பட்ட வேறுப்பையே மாக்ஸி காட்டியுள்ளார் என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். என்றாலும் கூட அவர் காட்டும் குற்றச் சாட்டுகள் எந்தளவு உண்மையானவை என்பதை இங்கு பார்ப்போம்.

மாக்ஸி சொல்கிறார். "இந்த யேசுராசா வாழ்க்கையில் கண்ட வேறு அனுபவங்கள் எவை? பலருக்கு முன்னால் பிச்சைபோட வெட்கப்படும் கந்தசாமி....." இங்கே மாக்ஸி எழுத்தாளன் சொல்ல வந்தது என்ன என்பதைக் கிரகித்துக்கொள்ளவில்லை. பிச்சைபோட வெட்கப்படும் கந்தசாமியைக் காட்டுவதன் மூலம் எழுத்தாளன் வாசகன் மனத்தில் என்ன உணர்வை எழுப்ப முயல்கிறான்? பிச்சை போடக் கூட, மற்றவர்கள் போடாததன் காரணமாக, தயங்கும் அவன் கோழைத்தனத்தையும் துணிவின்மையையும் பரிசுப்பது போல இல்லையா? இக்கதையின் பின்னணியில், அவசியமற்று, ஏதெதற்கோ தயங்கும் பலவீனப்பட்ட மனிதர்களது தன்மை முழுவதும் கண்ணுள் விரியவில்லையா? "கந்தசாமி வெட்கப்படுகிறான்" என்ற தலைப்பே, அவன் அநாவசியமாக வெட்கப் படுவதைப் பரிசுக்கிற sarcasm ஆக இருப்பதை மாக்ஸி அவதானிக்கவில்லை. இந்தக் கதை சொல்லப்படும் கலைத்தன்மையின் அழகு விரிக்கும் ஆனந்த அனுபவங்கள், மாக்ஸியை நிறைவு படுத்த மாட்டாபோல. என்னவோ? அவருக்கு, கதை சொல்லும் செய்தியைத் தவிர இலக்கியத்தில் அனுபவிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை போலும். அப்படியானால், தயவுசெய்து அவர், அவர் விரும்பும் கட்டுரைப் புத்தகங்களை எடுத்து வாசித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்.

மேலும் "முன்பு அறிமுகமான ஒருவருக்கு, தேநீர் பானத்தைக் கொடுக்கும் ஹோட்டல் சேவகன், அப்பும் சுட்டு வாழ்க்கை நடத்தும் ஒரு அம்மா, பெண்கேட்டு வரும் பணக்கார சம்மாட்டி..... இவை மக்களோடு பழகிக் கொள்ளாத யேசுராசாவுக்கு புதுமையானவையாக இருக்கலாம். இவை மிகச் சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சிகள். இனம் எழுத்தாளர் பலமுறை கையாண்டு புனித்துப் போன விடயங்கள்" என்கிறார். இங்கேயும் முரண்பாடுகள்தான், "யேசுராசா மக்களோடு பழகவில்லை வென்று எப்படித்தீர்மானிக்கிறார் மாக்ஸி?"

யேகராசா மிகுந்த கஷ்ட நிலையில் இவ்வம்
யினிருந்து இவ்வ வரை தன் வாழ்க்கையா
கக் கண்டவர். கிட்டத்தட்ட, மேல்
சொன்ன அனுபவங்களெல்லாம் அவரது
“அனுபவ வெண்குட்டி” பிறந்தவை.
அவரது குடும்பமே மாக்ஸி குறிப்பிடும்
அந்த மக்களாக இருக்கும்போது, மக்க
ளோடு பழகவில்லையென்று எப்படிக் குறிப்
பிடலாம்? பணக்கார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த
அவ்வது நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த
ஒருவரைக் குறிப்பிட்டிருப்பின் அதுபொருத்
தமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், தொல்
லையையும், ஏழ்மையையும் வாழ்க்கையாகக்
கொண்ட யேகராசாவைக் குறிப்பிடும்
போது? அதற்கு என்ன அர்த்தம்?
மாக்ஸி சிந்திக்காமல் உணுகிறார் என்று
அர்த்தம். சரி, அதை விடுவோம். யேக
ராசாவால், மக்களோடு பழகாமல் மக்க
ளைப் பற்றி தத்ருபதாக, கலாபூர்வமாக,
அனுபவப் பிழிவாக, எப்படி எழுத முடி
கிறது? மாக்ஸி கொஞ்சமும் இதை
உணர்ந்து கொண்டவில்லை. (மக்களைப் பற்
றிக் கதை எழுதுகிறோம் என்று எழுதுகிற
பனெழுத்தாளர்கள் மக்களோடு பழகாமல்,
வெளியில் நின்று கொண்டு, வெறும்
தத்துவங்களை மட்டும் படித்து விட்டு,
சுலோகங்களை வைத்துக் கொண்டும்,
Formula க்களை வைத்துக் கொண்டும், கதை
'தயாரிக்கிறார்களே' அவர்களின் கதைகளோடு
யேகராசாவின் கதைகளை ஒப்பிட்டுப்
பார்ப்பது இரண்டு வகைக் கதைகளுக்கி
டையேயுள்ள தாரதமியங்களை
உணர்ந்து கொள்ள உதவியாக இருக்கும்.
உதாரணமாக யேகராசாவின் 'வெட்கம்
கெட்டவர்கள்' மிகவும் துல்லியமாக ஏழை
பணக்காரர்களுக்குரிய வித்தியாசங்களைக்
காட்டுவதோடு, பணத்துக்காக தன்னை
இழந்து போகாத, வீரமுள்ள ஏழை இளை
ஞரின் மனோநிலையை மிக அழகாகச் சித்
தரிக்கிறது. இந்த யதார்த்தத் தன்மை
முற்போக்குப் பேசும் பல எழுத்தாளர்க
ளிடம் காணக் கிடைக்காத ஒன்று. சுலோ
கங்களும், Formula க்களும் அல்ல, உண்மை
அனுபவமே சிறந்த கதையை உருவாக்கும்
என்பதற்கு இது நல்ல உதாரணம்.)

மேலும் அவர் சொல்லுகிறார். “இவை
மிகச் சர்வசாதாரணமான நிகழ்ச்சிகள்,
இனம் எழுத்தாளர் பலமுறை கையாண்டு
புளித்துப் போன விடயங்கள்”. மாக்ஸி
யின் விபரங்கியான்ப்படி, “சர்வ சாதாரண
மான விடயங்களைப் பற்றிக் கதை எழுதக்
கூடாதா? அசாதாரண விடயங்களைப் பற்
றித்தான் கதை எழுத வேண்டுமா? பிறகு
இவர் காணும் மக்கள் யார்? சர்வ சாதா
ரண மக்கள் இல்லையா? சர்வ சாதாரண
மக்களின் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகள் இல்
லையா? மாக்ஸி எங்கே நிற்கிறார்? ?
வாழ்க்கையின் நாளாந்த நடப்பு நிகழ்ச்சி
கள் பல எழுத்தாளர்களாலும் எழுதப்பட
லாம். ஆனால் அவை எழுத்தாளனின் கை
வண்ணத்தில், வார்ப்பில், புதிது புதிதாக
புதிய கோணத்தில், கலாபூர்வமாகி வரும்
போது, உயர்ந்த இலக்கியமாகி விடுகி
றது. யேகராசாவின் கதைகளும் அந்த
வகைத் தன்மையையே கொண்டிருக்கி
றன. இதை மாக்ஸி இனியாவது தெரிந்து
கொள்வது நல்லது.

— 3 —

சத்தியத்தின் தேடல் இரு முகங்களைக்
கொண்டது. ஒன்று அகம்; மற்றது புறம்.
புற நிகழ்வுக்கான காரணிகளைக் கணிப்பி
டுவது சில வேளை சுலபமானதாக இருக்
கலாம். ஆனால், அக நிகழ்வுகளை அவ்வ
ளவு சுலபமாக அளந்துவிட முடியாது.
மனிதனது அகத்தினைத் தோண்டி, ஆழ,
ஆழப்போகும்போது இதுவரை நாம் மனத்
தைப் பற்றி அறிந்திராத, மேல் மனத்துக்
கும் அறிவுக்கும் தெரியாத பல உண்மை
கள் தெரியவரும். பிராய்டு தொடக்கம்
அட்லர், ஜான் ஊடர்க் வில்லியம் ஜேம்ஸ்
போன்ற பலரும் மனத்தின் ஆழங்களை
அளந்து பார்க்க முயன்றவர்கள்தான். என்
ருளும், அவர்களாலும் கூட மனத்தின்
ஆழத்தை அளந்துவிட முடிந்ததில்லை.
மனத்தின் ஆழத்தினை அளக்கதரித்து, அதை
அறிவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு
வந்து, இயங்கவைத்தவர்கள் கமது சமய
ஞானிகளே. பதஞ்சலி தொடக்கம் விவே
கானந்தர் வரை அதற்குப் பல உதாரணங்
களுண்டு.

இந்த மன ஆழத்தின் தேடலில் ஒரு கட்ட, ஒரு தள நிலையே, கலை கலைக்காக கொள்கையினருடையது. அவர்களை ஒன்றைக் கலாபூர்வமாகச் சொல்வதன் மூலக்கலைப்பர வசத்தை ஏற்படுத்துவதோடு திருப்திய டைந்து விடுகின்றனர். அதற்கும் அப்பால் அதை அறிவுபூர்வமாக விசாரித்து, கலைக் கும் அப்பால் இருக்கும் நிரந்தர பேரா ணத்தத்தை, நிரந்தர விடுதலையை அனுப விக்கும் அளவிற்கு அவர்களால் இட்டுச் செல்ல முடிவதில்லை. சமுதாயப் பணிக் காக, அவற்றை அவர்களால் நேரடியாகப் பயன் படுத்தவும் முடிவதில்லை. ஆனாலும் கூட கலைக்காக கொள்கையினரது தேடல் உண்மைத் தேடலின் ஒரு கட்ட நிலையே. அதுவே இறுதிநிலையாகாது(மு.த. சொல்வது போல பீட்டினிஸ், ஹிப்பிஸ் முதல் பேராதின மாணவர்களின்போராட் டம் போன்றவை எந்தத் தேடலின் கார ணமாக வெளிப்பட்டு நிற்கின்றனவோ, அதை ஒத்த தேடலே கலை கலைக்காக குழு வினரதும்) இந்தப் பின்னணியிலேயே யேசு ராசாவின் கதைகளை ஆராய வேண்டும். முக்கியமாக மகத்தான துயரங்கள், ஓர் இதயம் வறுமை கொண்டிருக்கிறது, தொலைவு, இருப்பு ஆகிய கதைகள் இந்த வகை மன ஆழத்தை நோக்கிய தேடல்க ளாகவே இருக்கின்றன.

கதாநாயகன் தன் மனத்தைத் திறந்து உண்மையாகவே பழகும் நண்பனை எதிர் பார்க்கிறான். (வெறும் யந்திர ரீதியிலான பழக்கத்தையல்ல; யந்திர ரீதியிலான பழக் கம் உண்மையான ஆதம் திருப்தியைத்தரு வதில்லை.) மனத்தைக் கவரீர்தும், கொடுத் தும் மிக கெருங்கி வந்து, பின்னர் தூரத்தே போகிற காதலின் துயராலும், உண்மை யைத் தேடும் அரிப்பின் காரணமாக எத னோடும் ஒட்டுறவு கொள்ள முடியாததன் காரணமாகவும், தவிக்கும் அவனது மன நிலைகள் மிக தத்ருபமாக, மிக யதார்த் தமாக, கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வெளிப் பொருட்கள் யாவும் அன்பின்மை காரணமாகவும், உண்மை யின்மை காரணமாகவும் அவனுக்கு அர்த்த

மிழந்து போகின்றன. அப்போ இவைக ளுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? நம்பிக்கை யின் தடங்கள் எதுவும் தெரியாத வெறு மையே அவனது மனத்தளமாக இருக்கின் றது. இது உண்மையைத் தேடும் ஒவ்வொ ருவனும் ஒரு கட்டத்தில் எதிர் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றே. இந்த நிலையோடு நின் றுவிட்டால்தான் கூடாது. மாயாகோவ்ஸ்கி யும், சங்கம் புழையும்(காதலின் தோல்வி காரணமாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டவர்கள்) இந்த நிலையோடு நின்று விட்டவர்களாகவே, பின்னர், யேசுராசா காண்கிறார். அதனால், அதை மே விப் போகும் தன்மையும் அவரிடம் தெரிகி றது. "சங்கம் புழைக்கும் மாயாகோவ்ஸ்கி கும்" என்ற கவிதையில் அவர்கள் எப்படி காதலால் தற்கொலை புரிந்தனர் என்பதை அழகுறக் கூறிவிட்டு, தன்னைப் போலவே, காதலில் தோல்வியடைந்த, மெல்லியம் கொண்ட அவர்களது உணர்வுகளோடு தன் னையும்

காதலின் வஸீகரக்

கடுமைதாக்க

நானும் உம்போல மனமழிந்த கவிஞன் தான்

என்று இனம் காணும் அவர், அதர் கும் அப்பால் போக வேண்டிய நம்பிக் கையின் தடத்தையும் காண்கிறார்

முதிரா இளைஞர் செயலென்று,

உம்மையெல்லாம்

எள்ளுவார் அணி சேரேன்;

என்றாலும்,

உமது வழி தொடரேன்

செய்வதற்கு இன்னும்

பணிகள் மிகஉளதே!;

செய்வதற்கு வாழ்வில் ஒதுங்க முடியாது!

இறுதியில்,

முன்முடி குத்தும்

செலுவை உறுத்தும் தான், என்றாலும்

சாவு வரை வாழ்வேன்.

சாவுக்கு அப்பாலும்

என் செயலிற் கவியில்

உயிர்த்தெழுவேன்

உயிர்த்தே எழுவேன்.

என்று முடிக்கிறார். அவரது நம்பிக்கையில் குரல், வெறும் சுலோகமாக அல்ல. அடிமன ஆழத்திலிருந்து மிக நம்பிக்கை யாக, உறுதியுடன் தெளிவாக ஒலிக்கிறது. “சாவுவரை வாழ்வேன் / சாவுக்கு அப்பா லும் / என் செயலிற் கலியில் / உயிர்த்தெழு வேன் / உயிர்த்தே எழுவேன்” எத் தனை அழகாக, அந்த நம்பிக்கையின் குரல் எழு கிறது!

4

ஆனால் யேசுராசாவை விமர்சிக்க வந்த மாக்ஸி; விரக்தியினை மட்டும்தான் காண் கிறார். யேசுராசாவுக்கு விரக்தி ஏற்பட்ட காரணங்களையும் அவற்றைத் தீர்க்கும் வழி எவ்வாறு என்பதையும் நோக்கத் தவ றிவிடுகிறார். அவ்வாறு பார்க்காது “விரக் தியினை” மட்டும் நோக்குவது, ஒரு மனத் தின் ஒரு தள உண்மை நிலையை பச்சை யாகப் பார்க்கத் தயங்குவதாகும். யேசு ராசா அவற்றைக் கூறியிருக்கக் கூடாதென் பதும் பொருத்தமற்றதாகும் (அது அவர் காதலித்திருக்கக் கூடாதென்றும், காதலில் தோல்வியடைந்திருக்கக் கூடாதென்றும் சொல்லுவதுபோல் இருக்கும். ஆனால், மனிதர்களுக்கு காதல் என்ற உணர்வு தவிர்க்க முடியாததும், தோல்வியின் பெரும் வேதனை தருகின்ற அனுபவமுமா கும். எத்தனை காவியங்கள், எத்தனை இலக் கியங்கள் காதலைப் பற்றி வந்துள்ளன?) காரணம், அது மனத்தின் ஒரு உண்மை யான நிலை. அவரது நேரடி அனுபவம். அப்படி ஒரு உண்மை அனுபவத்தைச் சொல்வது, விஞ்ஞான பூர்வமான, “மனோ வியல்” பூர்வமான ஆய்வுக்கு உதவுமேயன்றி, கட்டமாகாது. உண்மையைச் சொல்வது, எப்படி நட்டமாக முடியும்?

இந்த விடத்தில் “ஒரு வகையில் பார்த் தால், அனுபவவயப்படாத போலிகளின் கோஷங்களையும், சுலோகங்களையும் கேட் டுக் கேட்டு வரண்டுவிட்ட எமது இலக்கிய உலகில், ஒரு விஞ்ஞானியின் அவதானங் களைப் போன்ற, மெய்மை இன்றாத இத்த கைய சித்திரிப்புக்களே இன்றைய நிலையில் ஊக்குவிக்கப்பட்டு சரியான பார்வைக் குட்படுத்தப்பட வேண்டியவை என் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், போலிகளின்

தெளிவான கோஷங்களைவிட, உண்மைகளின் தெளிவற்ற முனுகல்கள் எவ்வளவோ மேலல்லவா?.” (தொலைவும் இருப்பும் முன்னுரை) என்ற சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கூற்று பொருத்தமாகி வருவதை அவதானிக்கலாம்.

யேசுராசா எதிலும் உண்மையைத் தேடுகிறார். காதல், உப்பு முதலியவற்றில் உண்மையில்லாதிருக்கக் காண்கையில், அவர் மனம் எதிலுமே உண்மையில்லையோ என விரக்தி கொள்ளப் பார்க்கிறது இந் தக் கணத்தில், இதை விமர்சிக்க வந்த மாக்ஸி, கீழ்த்தள, - மட்டத்திலிருந்துவந்த உண்மைக் கலைஞனிடம் (மக்களிடம்) அக் கறையுள்ளவராக இருந்தால், அந்தத் துய ரிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு என்றாவது காட்டியிருக்கக்கூடும். மாறாக, ஆதாரமற்ற காரணங்களை வைத்துக் கொண்டு - யேசு ராசா மக்களோடு பழகவில்லை என்ற காரணங்களை வைத்துக் கொண்டு-தப்பித்துப் போவதின் பணியில்லை. அக, -மனத் தளங் களை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும். (அவை பற்றி மாக்ஸி போன்றவர்களுக்குத் தெரி யுமோ என்னவோ? தெரியாவிட்டால் பிறகு எப்படி மற்றவர்களுக்குச் சொல்வதென முடியும்? இவை பற்றிய சரியான விளக்கத்தை போர்ப்பறையில் மு. த. எழுதிய “நான் - அவற்றின் பரிமாணங்கள்” என்ற கட்டு ரையில் காணலாம்) ஆனால், இவர்களோடு வரது வழிகாட்டலுக்காகவும் யேசுராசா காத்திருக்கவில்லை. இருட்டினில் குந்தியிருந்து, இருகைகளாலும் குனிந்த தலையைப் பொத்திப் பிடித்தவாறு “நண்பர்களை நம்ப முடியவில்லையே! காதலி ஏமாற்றிவிட்டாள்! மனிதனை நம்ப முடியவில்லையே! இதனால் ஏன் வாழ்க்கை சாரமற்றப் போகிறதே” என்று அழவில்லை. “சங்கம் புழைக் கும் மாயாகோவ்ஸ்கிக்கும்” கவிதையும் அப் படி அழப்போவதில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. அதனால்தான் ‘அலை’ முயற் சியிலும், ஆர்வத்தோடும் நம்பிக்கையோ டும் அவர் பங்கு கொள்கிறார்; “லேபல்” ஒட்டுவதற்காக அல்ல.

— இமையவன்

மஹாகவியின்

புதியதொரு வீடு

— என்ற பாநாடகத்தின் இசைப்பாக்கள்.

ஏலேயேலோ தந்தைதாம்
ஏலேயேலோ...
ஏலேயேலோ, தந்தைதாம்,
ஏலேயேலோ...

சிறு நண்டு மணல் மீது
படம் ஒன்று றேயும்;
சில வேளை இதை வந்து
கடல் கொண்டு போகும்

கறி சோறு பொதி போடு
தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட
பயம் ஒன்று காணும்.

வெறுவான வெளி மீது
மழை வந்து சேரும்.
வெறி கொண்ட புயல் நின்று
கரகங்கள் ஆடும்.

நெறி மாறு பட நூறு
சுழி வந்து குழும்.
நிலையான தரை நீரில்
இலை போல் சுடாடும்.

இருளோடு வெளி யேறி
வலை விசிறுவும்,
இயலாது தர வென்று
கடல் உறல் ஆகும்

ஒரு வேளை முகில் கீறி
ஒளி வந்து வீழும்.
ஒரு வேளை துயர் நீள்
உயிர் வெந்து சாகும்.

2

காலை எழுந்து வந்து
கண் நிறைந்த சூரியரே

மாலை இறங்குகிறீர்;
நாலு பணம் காணோமே!

கற்றிச் சுழன்று வந்து
குழுகிற காற்றுகளே,
பற்றிப் பிடிக்க ஒரு
பாரை படக் கூடாதோ?

அண்ணாந்து பார்த் தழுதற்
கங்கிருக்கும் விண் வெளியே
உண்ண திருங்கள் என
உத்தரவு போடுவையோ?

ஆடி அலை சிலுப்பும்
அன்புடைய தண்ணீரே,
ஒடிக் களைத்துவிட்டோம்;
ஒன்பது பேர் வாழோமோ?

நீனக் கடல்! உனது
நித்திலங்கள் தேவையில்லை;
ஏலும், எனில் சிறிய
காரல் எமக்கியோயோ?

வெள்ளாப்பிலே யிருந்து
வேறு தொழில் பார்க்கவில்லை;
உன்னம் சிறி தெனினும்,
ஒ கடலே, நீ இளகு.

தூர இருந்து கதை
சொல்லுகிற தூண் விளக்கே,
ஆரை நினைந்ததனால்
அப்படிச் சுலங்குகிறாய்?

சேலை கிழிந்த தென்று
செப்பி நின்ற உத்தமி, உன்
ஓலை அடகு வைத்தே
உண்பதற்கு நான் இருந்தேன்:

நானே உயிர் சுமந்து
நாம் நடத்தல் எவ்விதமோ?
மீளும் பொழுது வர
வேகுதடி எம்வயிறு.....

3

போகாத வழி மீதில்
ஆர் போயினார்கள்?
பொல்லாத பழி ஏதும்
ஆர் எண்ணினார்கள்?

ஆகாத செயல் ஒன்றை
ஆரே புரிந்தோம்?
அலை மீதில் உவர் நீரை
உழவே அலைந்தோம்.

4

வாடை குளிர்ந்த தெனில்
வாடி விடலாமோ?
வாரும் கடல் முழுதும்
ஒடி வலை விச.

பாடொன் றிரண் டகல
முன் பகலும் ஆகும்.
பாரும், கிழக்கில் ஒரு
வெள்ளி ஒளி வீசும்.

கோடை, கொடும் பனி,
மழை, குளிரை அஞ்சிக்
கோடிப் புறத்தினில்
உறங்கி விடலாமோ?

ஆடைகளைந்து தலை
மீதினில் அணிந்தோம்.
ஆழக் கடல் தயிர்
எனக் கடைய வந்தோம்.

5

கட்டுமரம் தோணி உண்டு,
கடல் நிறைய வேலை உண்டு,
பட்ட மரம் போல நின்று
பயன் இழக்கும் எண்ணம் இல்லை.

கைக னூண்டு, தோள்க னூண்டு,
கருக்கல் போல் திரண்டு ருண்டு.

பெய் தடிக்கும் பேய் மழையில்
பீதி படா நெஞ்ச முண்டு.

சேர்த்திருக்கும் நோக்கம் இல்லை.
சுகம் எடுக்கப் பார்க்கவில்லை.
நேர்ந்து விட்ட திங்குகளை
நினைத்திருக்க நேர மில்லை.

6

உறவினரை அயலவரை
அனைவரையும் கூட்டி,
உடல் வளையக் கடல் மடியில்
ஒரு வலையை இட்டோம்.

எறி வலையிற் தனி மனிதன்
ஒரு சில மீன் கண்டான்;
பை மனிதர் தொகை தொகையாய்ப்
பொது வலையிற் கண்டோம்.

7

உய்வோம் என்றாஶ் முழுதும்
ஒன்று பட்டு நின்ற துண்டு.
நைவேளையில் வலைக ளுண்டு,
நானே யினி நம்வசமே!

8

ஆண்டவனா! படைத்த கடல்
அத்தனையும் மீன்கள்;
அத்தனையும் அள்ளி வந்து
வைப்பவர்கள் நாங்கள்.

வேண்டுபவர் வேண்டியவா
நெய்துகிற மீன்கள்
வெங் கடலைப் போய்க் கடைந்து
தத்திடுவோம் நாங்கள்.

9

தூ ரத்து வெண் மணலில்
தோன்றுகிற சோளப என்ன?
ஈரத்தில் பூத்த நிற்கும்
செவ்வரத்தை என்றிடவோ!

செவ்வரத்தைப் பூ நிறத்தின்
சேலை யில்லை கண் மணிக்கே;

அவ்வளவு தூரத்தும்
அவன் தடு மின்னிடமோ?

அவ னுதட்டின் செம்மையிலே
அள்ளும் தாம் பூலம்
அவன் இடுப்பின் மென்மையிலே
அன்பான கைக்குழந்தை.

அன்பான கைக் குழந்தை
ஆண் மகனாய் நானே யின்றே
என்னோடு தோள் புறத்தில்
இருந்து வலை வீசிடுவான்;

இருந்து வலை வீசிடுவான்;
இரண்டு வரி பாடிடுவான்;
வருந்தி உடல் வேர்வை விழ
வாழ்வை அவன் வாழ்ந்திடுவான்

10

வெள்ளி சிணுங்கி அழ
விண்ணிறைந்த சூம் மிருட்டில்
துள்ளி எழுந்து வந்து
தோணியினைத் தள்ளி விட்டோம்.

மெள்ளச் சுழன்றெழுந்து
மேல் விழும் இக்காற்றை எங்கள்
வள்ளம் சிரிக்கிறது;
வார் கடலின் நீர் கிழித்தோம்

வீசி எறிந்த வலை
வீழ்ந் தமிழ்ந்து போகிறது.
மூசி வியர்வ வ விழ
மூக்கி முக்கி நாம் இழுத்தோம்.

ஆசையுடன் வலையை
ஆதரித் திழுத்து நின்றோம்;
பாசி கிடைக்கிறது,
பாரையும் கிடக்கிறது.

குரை, முரல், திரளி
குடை, சுறு, குவாரை,
கிரை, கெழுத்தி, ஒட்டி,
கெண்டை, கயல், கொய், மணலை,

ஓராக் கிடக்கிறது,
ஒய்வறியாக் காரணத்தால்!

ஆரும் மகிழ்வடைய
ஆதவம் உதிகிறது.

11

சிறு நண்டு மணல் மீது
படம் ஒன்று றேறும்.....
சில வேளை இதை வந்து
கடல் கொண்டு போகும்.

எறிகின்ற கடல் என்று
மனிதர்கள் அஞ்சார்,
எது வந்த தெனின் என்ன?
அதை வென்று சொல்வார்

ஏலே யேலோ, தத்தைதாம்
ஏலேயேலோ, ...
ஏலேயேலோ தத்தைதாம்,
ஏலேயேலோ.....

அஞ்சலி

'அங்கையனின்' (வை. அ. கவி
லாசநாதன்) திடீர் மறைவினால் துய
ருறும் அவரது குடும்பத்தினரோடும்,
இலக்கிய ஆர்வலர்களோடும் 'அலை'யும்
சேர்ந்து கொள்கிறது. 'அறுபதுகளில்'
பல்கலைக்கழகத்தில் தோன்றிய
'படைப்பாளிகளில்' ஒருவரான இவர்
'சமுநாடு', 'வீரகேசரி' ஆகிய செய்
தித்தாள்களில் பணியாற்றியுள்ள
தோடு இறுதியில் ஒலிபரப்புக் கூட்
டுத் தாபனத்தில் 'நிகழ்ச்சித் தயா
ரிப்பாளராக'வும் இருந்தார் வீரகேசரி
யில் இவர் பொறுப்பேற்று நடத்திய
'சங்கம்' பகுதி பலரின் கவனத்தைப்
பெற்றிருந்தது. சிறிது காலம், 'சமூக
தீபம்' என்ற சஞ்சிகையினையும் வெளி
யிட்டார்.

'அங்கையன்' இன்று எம்மிடை
யில் இல்லை, ஆனால் அவரது 'கடற்
காற்று, வீசியபடியே இருக்கும்.

வாசிக்கும் பழக்கம் மிகப்பரவலாக எல்லோரிடமும் காணப்படும் ஒன்றாகும். வெறும் பொழுதுபோக்கிற்காகப் பலர் சஞ்சிகைகளைப் புரட்டும் அதே வேளையில் நம்மிற் சிலர் காத்திரமான பல் வேறு நோக்கங்களோடு சஞ்சிகைகளைத் தேடிப் படிப்பதுண்டு. எவ்வாறாயினும் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் ஆங்காங்கே காணப்படும் விளக்கப் படங்கள் நம் கண்ணுக்குத் தரப்பட மாட்டா.

30 வயதுடைய ஒருவன் (அவனது வாசிப்புப் பழக்கம் 15 வயதில் ஆரம்பமாகிறது எனக் கொண்டால்) குறைந்தபட்சம் 40 ஆயிரம் விளக்கப் படங்களைப் பார்த்துக் குவித்திருப்பான். இப்படிப் பார்த்துக் குவித்திருப்பினும் கூட, அவற்றுள் 10 விளக்கப் படங்களையாவது விமர்சன நோக்குடன் அணுகியிருப்பான் என்பது சந்தேகமே

நமக்குப் பழக்கமான விளக்கப்பட ஒவியர்களைப் பற்றிச் சிறிது நோக்குவோம். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் கல்கியில் ஒவியர் சந்திராவின் படைப்புகளைப் பார்த்திருக்கிறோம், மூக்கு முழியுடனான விஜயா, வினு ஆகியோரின் எழில் உருவங்களைக் கண்டு களித்திருக்கிறோம். ஆனந்த விகடன் லிஸிம்ஹாவின் கோடுகோடுகளாலான உருவங்கள், மாயா, சித்திரலேகா ஆகியோரின் சிற்பி வடிக்காச் சித்திரங்களைக் கண்டு ரசித்திருக்கிறோம். குழுதத்தில் வரும் வர்ணம், மாருதி, எஸ், பாலு ஆகியோரின் படைப்புகளையும் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறோம். கலைமகள், திபம் ஆகியவற்றில் சுப்பு போன்றோரின் சித்திரங்களையும் கண்டிருக்கிறோம். இவர்கள் அனைவரினாலும் படைப்புகளைப் பற்றிக் கூட்டு மொத்த

மாகப் பின் வருமாறு கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன். இவர்களது உருவங்கள் மூக்கும் முழியுமாக அலங்காரமாக திகழும் அளவுக்குச் சிறந்த மூக பாவங்களுடன் விளங்குவதில்லை, எழில் ஒவியங்களாக விளங்கும் அளவுக்குச் சிறந்த பாதிர வடிப்பாக வார்க்கப் படுவதில்லை. வர்ணம், மாருதி ஆகியோர் தங்கள் தூரிகைகள் ஒரு கமராவின் வேலையைச் செய்ய வேண்டும் என்று என்னும் அளவுக்குத் தங்கள் சித்திரங்கள் நல்ல விளக்கப் படங்களாக அமைகின்றனவா எனப் பார்ப்பதில்லை. இவர்கள் இருவரிலும் பார்க்க, ஜெயராஜ் இன் பாணியைச் சிறிது ஒத்திருக்கும் எஸ், பாலுவின் ஒவியங்களில் புதுமையைக் காண்கிறோம். கலைமகளின் ஒவியர்களான நடராஜனும், மூர்த்தியும் விளக்கப்பட ஒவியர்கள் என்பதிலும் பார்க்க அட்டைப்பட ஒவியர்கள் என்பதே கூடப் பொருத்தமாகும். இவர்கள் படைக்கும் அட்டைப் படங்கள் கண்ணைக் கொள்ளை கொள்கின்றன, மனத்தைத் தொடுகின்றனவா?

‘வெற்றிலைச்சுருள்’ என்ற காவலுக்கு விளக்கப்படம் வரைந்த ஒவியர் ‘பாபுவை’ பலரும் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். இவரின் வெகு இலகுவாக வரையப்பட்ட, மிகக் குறைந்த அளவிலான கோடுகளால் வளர்க்கப்பட்ட பாதிரங்கள் அனைத்தும் அந்த நாவலோடு ஒன்றிய நல்லோவியங்கள். எனக்குத் தெரிந்த சிலர், இந்த காவலுக்குப் பாபு வரைந்த படங்களை மட்டும் பார்த்துவிட்டுப் புத்தகத்தைத் திரும்பக் கொடுத்து விடுவதுண்டு.

மக்களின் மனத்தை ஒவியர் கோபுலு தொட்டதைப் போன்று, வேறு எவரும் தொட்டதில்லை. இவரது பாத்திரங்களோடு சேர்ந்து சிரித்து மகிழாதவரை, விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். 'லாஷிங்டனில் திருமணத்தை' மறந்தவர்கள் எத்தனைபேர்? கதையை, சாவி நடத்திச் செல்கிறாரா, அல்லது கோபுலுவின் கித்திரங்கள் நடத்திச் செல்கின்றனவா என்று எண்ணும் அளவுக்கு அவரின் விளக்கப் படங்கள் சிறப்புற்று விளங்கியிருந்தன. விளக்கப்பட ஒவியர் வரிசையில் மிக முக்கிய இடம் கோபுலுவுக்கு உண்டு.

மக்களின் மனத்தைத் தொட்ட பெருமை கோபுலுவைச் சாரும் என்றால், விளக்கப் பட ஒவியர்களின் தூரிகைகளை அசைத்த ஒரு சக்தி. ஒவியர் ஜெயராஜினுடையது. ஜெயராஜின் வருகையால் உலுப்பப் படாத ஒவியர்களே தமிழ் நாட்டில் இல்லை எனலாம். ஜெயராஜின் தாக்கத்தினால் தின நிய ஒவியர்கள் அத்திணைவிலிருந்துவிடுபடச் சில காலம் எடுத்தது. சில ஒவியர்களின் திசையே இதனால் முற்றாகத் திரும்பி விட்டது எனலாம். இவர் படைத்த உருவங்களின்-முக்கியமாகப் பெண் உருவங்களின்-எழிலான தோற்றம், ஒயிலான நிலைகள். அங்க வளைவுகள், மென்மைத்தன்மைகள், இன்றைய நடைமுறை உடையவன்காரங்கள் வாசகரை மட்டுமல்லாது ஒவியர்களையும் ஈர்த்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. பால் உணர்ச்சியின் இலக்காக வைத்து வரையப்படும் இவரது படைப்புகள், இவர் நினைத்ததற்கும் அதிகமாகவே மக்களின் உள்ளங்களில் - அதுவும் குறிப்பாக வாலிப வட்டத்தினரின் மனத்தில்-பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

அதிகம் விற்பனையாகும் ஆனந்த விகடன், கலைமகள், தினமணிக் கதிர், குமுதம் ஆகிய காஷ்டிலும் முக்கிய இடத்தினைப் பிடித்துள்ள இந்த விளக்கப்பட ஒவியரிடம் உள்ள இரு குறைபாட்டினைப், பலரும் அறிந்திருப்பர். இவரது ஆண்கள் எல்லா

ரும் ஒரே முகச் சாயலாகவும், அதேபோல் பெண்கள் எல்லோரும் ஒரே சாயலாகவும் இருப்பது, அத்தோடு ஆண்கள் எல்லாரும் சற்று பெண்மைத் தன்மையுடன் காணப்படுவது முதலாவது குறைபாடாகும். இக்குறைபாடு காரணமாகவோ என்னவோ இவரிடம் பாத்திரப் படைப்பு என்பதே இருப்பதில்லை. இரண்டாவது: பால் உணர்ச்சியைத் தூண்ட எண்ணும் அதே அளவுக்குக் கதைக்கு நல்ல விளக்கமாக அப்படங்கள் அமைய வேண்டும் என அவர் எண்ணுவதில்லை. இதனால் தானே என்னவோ, நண்பர் ஒருவர் ஜெயராஜைப்பற்றிக் குறைபடும் போது, "ஜெயராஜ் ஒரு Fashion Artist போலத்தான் விளங்குகிறார் என்றார்.

சில ஒவியர்கள் ஜெயராஜின் தாக்கத்தினால் திசை திருப்பப்பட்டனர் என்று முன்னர் குறிப்பிட்டேன், அவர்களுள் ஒருவர் ஒவியர் 'ராமு' ஆவர் ஆரம்பத்திலுள்ள ராஜின் அதே பாணியிற் செல்ல எத்தனித்த ராமு, பின்னர் விழித்துக் கொண்டார், தமக்கென, வித்தியாசமானதொரு பாணியையும் வகுத்துக் கொண்டார். வரையும் தன்மையில் பல மாற்றங்களும் பரிசோதனைகளும் செய்யத் துணியும் இவரின் படங்களைப் பார்ப்பதில், சலிப்பேதும் ஏற்படுவதில்லை.

புதிய பல மாற்றங்களையும் வெவ்வேறு அமைப்புகளையும் புகுத்தும் இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க ஒவியர் ம. செ. என ஒப்பமிடும் ம. செல்வம் ஆவர். குமுதத்தில் இவரது படைப்புகளைப் பார்த்த எவரும் அவற்றை மறந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆக தமிழ் நாட்டு விளக்கப்பட ஒவியர்களுள் நால்வரைக் குறிப்பிடுவதானால் அவர்கள் ஜெயராஜ், ராமு, ம. செல்வம், கோபுலு ஆவர் என்பது எனது எண்ணம்.

இனி, எங்கள் காட்டு விளக்கப்பட ஒவியர்களுக்கு வருவோம்.

சுந்தர. ஸ்ரீகாந்த், மொராயஸ், ஹூனா, சபா, ரமணி, தனம், சிவா, வீ. கே. சென ஆகியோரது படைப்புகள் எமது நாட்டுச் சஞ்சிகைகள், தினசரிகள், புத்தகங்கள் போன்றவற்றை அலங்கரிப்பதை பனரும் அவதானித்திருப்பர். எமது நாட்டு விளக்கப்பட ஒவியர் பலருக்கு தமிழ் நாட்டு ஒவியர்கள் முன்னோடியாக விளங்குவது உண்மையே. எனினும், சிலர் தமிழ் நாட்டு ஒவியர்களின் பாணியை அப்படியே பின்பற்றுவதும், அவர்களின் படைப்புகளை - (குறிப்பாக ஜெயராஜின் படைப்புகளை - அப்படியே கல் எடுப்பதும் தான். மிகவும் ஒருத்தத்தக்கதாகும்.

தரமான நல்ல அட்டைப் படங்களை எமது ஒவியர் ரமணி தந்திருக்கிறார். Caption drawings எனப்படும் தலைப்பு ஒவியங்கள் படைப்பதிலும் இவர் வல்லவர்.

சுவாரித் தம்பரை அப்பாதவர்கள் நமது ஈழத்தில் இல்லை. சுவாரித்தம்பரைப் படைத்த சிவா எனப்படும் சிவஞானசுந்தரம் வெளியிடும் சிரித்திரன் நகைச்சுவை ஏடு, எமது நாட்டின் முண்ணணிச் சஞ்சிகையாகும். இவரின் தனித்துவமான நகைச்சுவையும், கேவீச்சித்திரங்களும் எல்லா வகையான வாசகனின் உள்ளத்தையும் தொட்டு நிற்கின்றன. ஆயினும் ஒன்று: இவரது சிறந்த நகைச்சுவைக்கு ஈடுகொடுக்குமாப்போல், இவரது சித்திரம் இல்லை எனப் பலரும் குறைபடுவதில் நியாயம் இல்லாமலில்லை.

ஹூனா எனப்படுகிற ஹூசெயின், எந்த ஒவியரையும் நகல் எடுக்க முயலாது, தனக்கென ஒரு பாணியில் வரைகின்றார். வீகே, நீண்ட கால அறுபவமுள்ள ஒரு விளக்கப்பட ஒவியர். இவரின் தலைப்பு எழுத்துக்கள் சிறப்புடையந்தன

தமிழ் நாட்டு விளக்கப்பட ஒவியர்களின் பட்டியலின் காற்பங்குதானும் எமது ஒவியர்களின் பட்டியல் இல்லையாயினும் அங்குள்ள பல சிறந்த ஒவியர்களையும் மிஞ்சும் அளவில் எம்மிடையே சில ஒவியர்கள் இன்றுள்ளனர் என்பது உண்மை.

அத்தோடு, எம்மவர் சிலருக்குக் கிடைத்திருக்கும் இலக்கிய அந்தஸ்து, அக்குள்ள

பல சிறந்த ஒவியர்களுக்கு கிட்டவில்லை என்பதும். அன்று பிரபல எழுத்தாளர் கக்கியுடன் இணைந்திருந்த ஒவியர் மாலிக்கும் இன்று நகைச்சுவைச் சித்திரத்தில் வல்லவரான கோபுலுவுக்கும் இந்த இலக்கிய அந்தஸ்து ஓரளவுக்குக் கிட்டியுள்ளது. ஆயினும், தமிழ் நாட்டில் பரவலாக, விளக்கப்பட ஒவியர்கள் எல்லோரும், விவாபாரச் சரக்காகவே கணிக்கப் படுகின்றனர். படங்களுடன் கூடிய கதைகள் நாவல்கள் ஆகியவற்றின் இலக்கியச் சிறப்புகள் அனைத்தையும் கதாசிரியர்களே எடுத்துவிடுகின்றனர், ஒவியனுக்கு எதையும் விட்டுவைப்பதில்லை. ஆனால், இங்கு நிலைமை அப்படியல்ல, கதையோடு ஒன்றிணைந்த ஓர் அம்சமாக, விளக்கப் படங்கள் கருதப்படுகின்றன. ரமணியின் அட்டைப்படங்கள் சிலவும் தலைப்பு ஒவியங்கள் பலவும், கதிகா மனாதனின் "நான் சாகமாட்டேன்" என்ற நூலுக்கான, மொராயசின் அட்டைப்படமும், அத்தோடு, மஹாகவியின் 'குறும்பா' வோடு ஒன்றிணைந்த நகைச்சுவைச் சித்திரங்களும், 'ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்' என்ற காவியத்திற்கான ஒவியங்களும், வீடும் வெளியும் என்ற கவிதை நூலுக்கான அட்டையும் எம்மிடையே இலக்கிய அந்தஸ்து பெற்ற சில ஒவியப் படைப்புகளாகும். தமிழ் நாட்டினரைப் போலல்லாது, எமது கதாசிரியர் சிலராவது ஒவியர்களின் பெயருக்கோ அல்லது அவர்களின் சித்திரத் தன்மைகளுக்கு ஒட்டியே ஒவியர்களை நாடுவது, இங்குள்ள சிறப்பம்சமாகும், அத்தோடு, எமது நூல் விமர்சகர்களும், தமிழ்நாட்டினரைப் போலல்லாது படங்கள், சித்திரங்கள் உள்ள நூல்களை விமர்சிக்கும்போது, படங்களுக்கு ஒரு சில வாக்கியமாவது ஒதுக்காமல் விடுவதில்லை. எனவே, எங்கள் விளக்கப்பட ஒவியர்களது எதிர்காலம்-வருவாய் நோக்கில் அல்லாவிடினும்-அந்தஸ்து ரீதியில் தமிழ் நாட்டு ஒவியர்களிலும் பார்க்க உயர்வானதாக விளங்கும் என எண்ண இடமுண்டு

மாலை. நித்தியானந்தன்

புத்தம் புதிய சைக்கிள் அது மிகவும். பத்திரமாக அவர் அதைப் பராமரித்தார். தன்னுடைய குழந்தையைக் கூட அவ்வளவு கவனமாகக் கவனித்திருக்க மாட்டார். எல்லா அணிகலன்களும் பூட்டி. ஒருமணிப் பெண்ணைப் போல அலங்கரித்து வைத்திருந்தார்.

சைக்கிளை இரவல் கேட்டுக் கொண்டு ஊர்க்கோயில் ஐயர் வந்தபோது கொடுப் பதற்கு அவருக்குத் துப்பரவாக மனமில்லை. பலத்த வற்புறுத்தலுக்குப் பின்னர்தான் சம்மதித்தார்.

சரியான அடைமழை நாள். தூர வுள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்கு ஐயர் பூசைக்குப் போக வேண்டும்.

போனவர் சிறிது நேரத்துக்குள் சைக் கிளை உருட்டியபடியே திரும்பி வந்தார். தூரத்திலேயே சைக்கிளின் கோலத்தைக் கண்டதும் சொந்தக்காரன் அதிர்ச்சிய டைந்து போனார்.

“என்ன ஐயா ரங்கள்? சைக்கிளைக் கொண்டு போய் என்ன வேலை செய்திருக் கிறியன்—?”

“என்ன செய்வோம்? சர்வேஸ்வரா! எல்லாம் உன் திருவிளையாடல்” என்று வானத்தைப்பார்த்துக் கொண்டு ஐயர் சொன்னார்.

“இதென்ன இது, சைக்கிள் முழுக்கச் சேறு சேறாய் அப்பிப் போய்க் கிடக்குது கிச்சிச் கிச்சிச் சீ...”

“ஹி ஹி .. ஒருக்காத் திருமுழுக்காட்டி னோமூல் சரியாய்ப் போசும் பாருங்கோ

சேறுதானே... ம்... எடுத்த பயணமும் பூர்த்தியாகேல்லை. ஆருடைய முழு விய ளமோ இன்றைக்கு, சனியனார் பிடிச்ச மாதிரி. சஸ்வரா! நாம் நினைச்ச நடப்ப தொன்றிருக்கோ? சரிசரி, நீ ஆட்டுகிறாய்; நாம் ஆடுகிறோம். சிவசிவா... சிவம்.”

“இதென்ன, சேற்றுக்கை கொண்டு போய்த் தோய்ச் செடுத்தனங்களே ஐயா? சிக்—”

“அதையேன் கேட்டீர்கள். பூஜைக்கு வேளை பிந்திவிட்டுதென்று வாயுவேகத் தில் ஓடினன். அது பகவானுக்குப் பிடிக்க கேல்லை. சேற்றொழுங்கை கண்டிங்களோ. மிதந்து கிடந்த ஒரு கல்லிலை மோதி, அப் பிடியே சறுக்கிச் சரிஞ்சு, சாஷ்டாங்கமா கவே பூமாதேவியில் விழுந்தாச்சு. கபம்.” ஐயர் சொல்லிவிட்டுப் பெரிய பகடியாகச் சிரிக்கிறார்.

“ஐயையோ! இதென்ன, டைனமோக் கண்ணாடி சில்லம்பொல்லமாய் வெடிச்சுப் போய்க் கிடக்கு. என்ன வேலை ஐயா உங் கடை வேலை சிச்சிச் சீ...”

“.....” சிறிது நேர மெனம்.

“சிக் சிக்.. சீ...” சொந்தக்காரன் முகத்தில் பொறிபறக்க உடைந்த கண்ணா டியையே உற்றுப் பார்த்தபடி நிற்கிறார்.

ஐயர் வானத்தை நாலுபுறமும் பார்த்துவிட்டு. “உந்தப் பக்கம் வெளிப் பொன்று காட்டுது” என்றார். “கோவி லில் பூஜைக்கு யாராவது வந்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ தெரியேல்லை. என்ன கஷ்டகாலமப்பா, எனக்கு.”

“எவ்வளவு பத்திரமாய் வைக்க நான் ஒரே சைக்கிள்—”

“இன்றைக்கு ஏதோ இந்த பைசிக்கி லுக்கு இப்பிடி விதியென்று அவன் எழுதியிட்டான் பாருங்கோ. நம்மால் மாற்ற முடியுமோ? பரமேஸ்வரா! இதெல்லாம் உனக்கு விளையாட்டு, ஹிஹி... சாய் வேஷ்டியல்லாம் சேரூய் அப்பிப் போச்சு. நேற்றுத்தான் சோப்புப் போட்டுச் சலவை செய்து கழ்பூரம் போலை வெண்ணெயென ரென்றிருந்தது. இப்ப சோப்புக்கூட விற்கிற விலை! இந்தக் கவுண்ட்மெந்து சுத்த மோசம் பாருங்கோ, சுத்த மோசம்.”

“ஐயோ, இஞ்சை பாருங்கோ ஐயா, மட்காட்டும் எக்கச்சக்கமாய் நெளிஞ்சுபோய்க் கிடக்கு. சைக்கிள் பாழாய்ப் போச்சு பாழாய்ப் போய்க்கு.”

ஐயர் வானத்தைச் சுழன்று சுழன்று பார்த்திருர்.

“பாட்டன்மாட்டெண்ணெஞ்சொன்னான் கேட்டியனோ ஐயா? விடாப் பிடியாய் நிண்டு வாங்கிக் கொண்டு போனியன். என்றை மனம் எரியிற எரிவு...” சைக்கிளின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் தொட்டுப் பார்த்திருர் சொந்தக்காரன் “சைக் ..... கிக்...”

“ம் ம் எல்லாம், எல்லா! உன்னுடைய முஸ்பாத்தி, சைக்கிளுக்கு இப்பிடி விதி, அதை நான்தான் நிறைவேற்ற வேணுமென்றும் எழுதிப் போட்டாய். சரி சரி... சாய், முழங்கையில் சாடையாக உரஞ்சியும் போட்டுது. சாடையாகத்தான் பாருங்கோ; பெரிசாயில்லை. கொஞ்சம் டிற்றேரூல் போட்டால் சரி. உங்களிட்டை டிற்றேரூல் இருக்கோ பாருங்கோ?”

“எங்களிட்டை இல்லை உதொண்டும்—...இஞ்சை, பெயின்றற்றும் கன இடங்களிலு கொட்டுண்டு போய்க் கிடக்கி,”

“பமமான விழுக்காடல்லவோ... என்னுடைய கை, கால் முறியாமல் சரீரம் இப்பிடி முழுசாய்த் தப்பினது பெருங்காரி

யம், கண்டியனோ. கணேசப் பெருமானே! எல்லாம் உன்னுடைய உதவிதான் எனக்கு.”

“உதுகளை ஏனையா இப்ப சொல்லிறியன். இஞ்சை பாருங்கோ, ஹாண்டிலிலும் சரியாய் உரைஞ்சிப் போட்டுது. சேயின் கவர் சப்பிலிஞ்சு போச்சுது. இதுகளை நான் இனி என்னேய? சிச் சிச்சிச் சீ...” இரு கைகளாலும் தலையை விரித்துக்கொண்டு

“வேண்டுமென்று செய்ததோ, பாருங்கோ. என்னேறது..... நாம் நினைச்சுநடக்கிறதொன்றிருக்கோ? சர்வேஸ்வரா! விட்டிலும் வேறே சலவை பண்ணின வஸ்திரம் இல்லையே, கோயிலுக்குப் போகவேணுமே, இப்ப... என்ன கஷ்டகாலம்பா எனக்கு, சனியன் பிடிச்ச மாதிரி.”

சைக்கிள் சொந்தக்காரருக்கு எரிச்சல் வரவர ஏறியது. பெடலை மிதித்துச் சில்லைச் சுழற்றிப் பார்த்தபோது ‘கறமற’ வென்று சத்தம் போட்டது.

“இனிக் குப்பையுக்குளை போடவேண்டியது தான். இதுகளையெல்லாம் திருத்தி எடுக்கிறதெண்டால் எவ்வளவு பிடிக்குமோ... திருத்தினாலும் சைக்கிள் இனிப் பார்வை இராது—”

“கேட்டியனோ... சத்திவிலை புதிசாய்க் கடை போட்டிருக்கிறவன் வலு விண்ணா மென்று கேள்வி. அவனிட்டைத்தான் குடுங்கோ... கறிகுக் காய்பிஞ்சு வாங்கி வாறென்னென்றும் சொன்னான். அங்கை காத் திருக்கப் போறா... மழை பிறகும் இருள் கட்டிக் கொண்டு வருகுது. இதென்ன, கஷ்டகாலம் பிடிச்சமாதிரி எனக்கு..... முருகா! இதென்னப்பா இது. இன்றைக்குக் கோயிலுக்கும் போனபாடில்ல.” ஐயருடைய கதைகளைச் சைக்கிள் சொந்தக்காரருடைய காதுகள் அரைகுறையாகவே கிரகிக்கின்றன. ஐயர் ஒன்றுமே பேசாம விருந்தால் எல்லாயிருக்கும் போலிருந்தது இவருக்கு.

“சைக்கிள் ஓடத் தெரியாட்டால், டடத்து போறதுதானே ஐயா.”

ஐயர் இதைப் பிடிபென்று நினைத்துப் பெரிசாகச் சிரிக்கிறார். “நான் பைசிக்கில் ஓட ஆரம்பிச்சது எத்தனை வயசிலே தெரியுமோ? இன்றைக்குத்தான் முதல் முதல் விழுந்திருக்கிறேன். ஓடப் பழகின காலைத் திசைகூட ஒரு நாள் விழுந்ததில்லை. இவங்கள் இந்த ஒழுங்கையனைத் திருத்தினுலென்ன. அல்லக் கேட்கிறேன். வரிக்காக அது இதெண்டு மாத்திரம் வாங்கி விடுவார்களே. மடை ரூஸ்கல்ஸ்.”

“கடனெடுத்து வாங்கின சைக்கிள்... வாங்கி ஒரு கிழமையாகேல்லை....”

ஐயர் இப்பொழுதுதான் கடனின் ரூபகம் வந்தவராக, “சொன்னாப் போலி சுந்தரம் கடையிற் கடன்காகம் இன்றைக்குத் தாறனெண்டனான். சாய்” என்றார்.

சைக்கிள் சொந்தக்காரர் இப்பொழுது ஒரு பழைய துணியினால் சேற்றைத் துடைக்கத் தொடங்கியிருந்தார். பின்பக்கரயரை அமத்திப்பார்த்த பொழுது அதில் காற்றைக் காணவில்லை.

“இதென்ன, காத்துப் போய்க் கிடக்கு—”

“அதுவும் விபத்திலே ஒரு பாகம்தான் பாருங்கோ, ஹிஹிஹி..... முத்துச் சப்பறம் மாதிரியல்லோ பாட்டமாகச் சரிஞ்சு விழுந்தது. அந்த நேரம் வால்வக்கட்டை கழன்று வாய்பகவானும் ‘சுக்’ கென்றுவெளி யேறியிற்றார். ஹஹஹா! இவ்வா விட்டால் ஒரு மாதிரிச் சமாளிச்சுக் கொண்டு பூஜைக்குப் போய்த்தான் வந்திருப்பன். எவ்வளவு தூரம்! உருட்டிக் கொண்டல்லவோ திரும்பி வாறன். சச்சாய், என்ன கஷ்ட காலம் பா... சிவசிவா! மழை பிறகுத் தூறுதோ?... இன்றைக்குக் கோயிலுக்குப்போன மாதிரித்தான்.”

“இப்ப சயிக்கிள் வீற்கிற விலையிலே... ஐயோ - ஐயோ. எவ்வளவு கவனம் மாய்நான் பாவிக்கிற சயிக்கிள். மாட்டன் மாட்டனென்று சொன்னான். பாக்கப் பாக்க வயிற்றெரியுது.”

“விபத்துக்கள் கடக்கிற துசகஜம்தானே யாருங்கோ, இப்பமும் துன்பமும் மாறி

மாறித்தான்” எல்லாம் அங்கை மேலை உள்வனுடைய சித்தம் பாருங்கோ. இந்தச் சைக்கிளுக்கு இப்பிடி இப்பிடி நடக்க வேண்டுமென்று அவன் தீர்மானிச்சதை உங்களாலுமாற்றிப்போட ஏலுமோ? ஏன், பாரதப் போரிலே கூடக் கண்டியுளோ, தரும பகவான்—”

“உதுகளை ஏனையா இப்ப எனக்கு,”

“அட் டட் டட் டட் டட்... சொன்னாப் போலி இப்பதான் ரூபகம் வருகுது. பழைய விதானையார், மேனுக்கு ஏதோ சுகனெமெண்டு அர்ச்சனை செய்வீக்கவாறெனெண்டவர். வந்து கோயிலிலே காத்துக் கொண்டு நிற்கப் போறார். ஈஸ்வரா! என்ன கஷ்டகாலமோ இண்டைக்கு... சனியனார் பிடிச்ச மாதிரி... எல்லா வேலையளும் குழம்பிப் போச்சு.”

சைக்கிள் சொந்தக்காரர் பின்சிலுக்குக் காற்றடித்துக் கொண்டிருந்தார். ஐயர் சில நிமிடங்களுக்குத் தேவாரம் போல எதையோ முணுமுணுத்துத்திடரென நிறுத்தினார். “கரைச்சல், கரைச்சல்... இனிப் போய், விழுந்த தோஷத்துக்கு இந்தக் குளிருக்குள்ளே அன்னி ஸ்கானம் பண்ணியிட்டுத்தான் விநாயகரிட்டைப் பயணமாக வேணும்,”

சிலுக்குக் காற்றடித்து முடியும் தறுவாயில் ஐயர் கேட்டார். “இந்தச் சைக்கிளைத்தான் நீங்கள் ஒருக்காத் தரவேணும் பாருங்கோ, கடவுள் காரியம், ஓடிப்போய் என்னுடைய கருமங்களைப் பூர்த்திபண்ணிக் கொண்டு ஒரு செக்கனிலே வருவன். சிவசிவா! மழையும் சாடையாய் விடுகுது...”

“ஓய், ஐயா! கோயில் ஐயரெண்டபடியால் மரியாதை குடுத்துக்கதைக்கிறேன். தயவு செய்து இந்த இடத்தை விட்டு ஒடுங்கோ. சைக்கிளில்லை, மண்ணுங்கட்டியுமில்லை. அருமந்த என்றை சைக்கிள்... ஒண்டுக்கும் உதவாமற் போச்சு. ஒண்டுக்கும் உதவாமற் போச்சு....”

அவர் சொல்லி முடிக்க முன்னரே ஐயரை அங்கே காணவில்லை.

மதிப்புரைகள்

ஒரே ஒரு ஊரிலே...

ஐ. சாந்தன்
அண்ணாமலை வீதி,
சுதுமலை, மானிப்பாய்.

விலை: ரூபா 4/-

குறிப்பிடத் தகுந்த சமகால இலங்கைத் தமிழ்எழுத்தாளர்களுள் 'சாந்தனும்' ஒருவர். இவரது, 'ஒரே ஒரு ஊரிலே' என்ற சிறு கதைத் தொகுதி அண்மையில் (ஒக்டோபர் 1975) வெளி வந்துள்ளது. இது சாந்தனின் மூன்றாவது கதைத் தொகுதியாகும். முதலில் 'பார்வை' என்ற சிறு கதைத் தொகுப்பும், அடுத்து 'கடுகு' என்ற குட்டிக்கதைத் தொகுப்பும் ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன.

சாந்தன் 1960 ஆம் ஆண்டில் எழுதத் தொடங்கினார். கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் இலங்கையின் சமுதாய-கலாசார வாழ்வில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இலக்கியக் கொள்கையிலும் படைப்புக்களிலும் புதிய போக்குகளும் வளர்ச்சிகளும் நிகழ்ந்துள்ளன. சாந்தனின் படைப்புக்களிலும் இவ் வளர்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அவரது முதல் சிறுகதைத்தொகுதியுடன் இதை ஒப்பிடும்போது காம் இதை அவதானிக்கலாம். சாந்தனின் இத் தொகுப்பில் சமகால உணர்வும் சமுதாயப்

பிரக்ஞையும் முனைப்பாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத் தொகுப்பில் மொத்தம் பதினாலு கதைகள் உள்ளன. 1971-1974 வரை உள்ள நாலு ஆண்டு காலத்தில் எழுதப் பட்ட கதைகள் இவை. இக்கதைகளின் உள்ளடக்கத்தை ஒட்டி இவற்றை கான்கு வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையை அல்லது தேசிய உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஒரு சின்னவட்டம், அது வேறு சங்கதி, என் நண்பன் பெயர் நாணயக்காரா, பிரிப்பு, நம்பிக்கைகள் அழிய வேண்டியதில்லை, ஆகியன வெவ்வேறு வகையில் தேசிய ஒருமைப் பாட்டு உணர்வை பிரதிபலிக்கின்றன. வர்க்க முரண்பாடு உள்ள ஒரு தனி உடைமைச் சமூகத்தில் இனங்களுக்கிடையே பகைமையும் பதட்ட நிலையும் தவிர்க்கமுடியாதவை எனினும் இலக்கியம் அதற்கெதிராகப் போராடுவதும் அவசியமேயாகும். சமீப காலத்தில் தேசிய ஒருமைப் பாட்டுக்கான குரல் படைப்பாளிகளிடம் இருந்து, பலமாக ஒலிக்கத் தொடங்கி இருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. சாந்தனும் இக் கதைகள் மூலம் தனது பங்களிப்பைச் செய்திருக்கின்றார். எனினும் சாந்தனின் இக் கதைகள் இனப்பிரச்சினையின் பொருளாதார வர்க்க வேர்களை அம்

பலப் படுத்த முடியாமல்-இப்பிரச்சினையை ஒரு நன்றோக்கு மனிதாபிமான - தாரீயிக் கண்ணோட்டத்திலேயே அணுகியுள்ளன என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். சாந் தனின் கதைகள் பெரும்பாலும் சிறு நிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கிய சின்னக் கதை களாக இருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணமா கலாம்.

2

சமூக பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளை அல்லது வர்க்க முரண்பாடு களை வெளிக் காட்டுபவை.

ஒரு திங்கை மாலை, மாடுகளும் வண்டி களும், முதலிய கதைகள் இவ்வகையுள் அட ரும். இராக்குருவி, ஒரு விபச்சாரி பிழைப்புக் காக கடத்தும் வாழ்க்கைப் போராட் டத்தை மனதைப் பிழியக் கூடிய முறை யில் சித்திரிக்கும் ஒரு சிறந்த கதை. ஒரு திங்கை மாலை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பற்றிய ஒரு வலிந்த சித்திரிப்பாகவேதோன் றுகின்றது. வண்டிகளும் மாடுகளும் ஒரு வகை முதலாளித்துவச் சுரண்டலைச் சித்தி ரிக்கும் தரமான கதை எனினும், பின்வரு வன போன்ற கவலையினமான உரையாடல் அமைப்பு, அதன் தரத்தை ஊறுபடுத்துகி ன்றன என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

“வேலை இல்லாட்டியுங் கூட சுமமா வாவது எடுக்க வேணுமா”

“ஆமாங்க”

“சரியான அனியாயமாயிருக்கே! ஆர் வண்டில் முதலாளி!

“நம்முர்தாங்க”

“எத்தனை வண்டில் வைச்சிருக்கிறார்?

“எல்லா மா பதினைஞ்சு வண்டிங்க”

மேற் காட்டிய உரையாடலில் அது வாடகை வண்டி என்பது வெளிப்படை. அதன் எதிர்ப்பக்கத்தில் பின் வரும் உரை யாடல் வருகிறது.

“அது எப்படிங்க? வண்டிக்கே ஆறு ரூபர போயிருமே”

“இது உன்ர சொத்த வண்டி இல் லையா”

“இவ்வீங்க வாடகை வண்டி”

ஆசிரியர் இத்தகைய உரையாடலைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

3

பால் உணர்வு சம்பந்தமானவை.

ஹீரோத்தனம், வடிகால், பெரிய மனிதன் என்பன பால் உறவுபற்றியகதை கள். ஹீரோத்தனம், விடுகா வியாகத் திரிந்த ஒருவனின் மன உணர்வுகளைச் சித் திரிப்பது. பெரிய மனிதன், சன சன வேன்று உரையாடும் ஒரு துடிப்பான சிறு வனின் பால் உணர்வு பற்றிய சங்கோ சத்தை வெளிக் காட்டுவது. வடிகால் பால் உணர்வை மேவிய மனிதப் பண்பாட்டு உணர்வை அழகுறச் சித்திரிக்கும் ஒரு சிறந்த கதை.

4

உயர்ந்த பண்பாட்டு உணர்வை வெளிக் காட்டுபவை.

சிறிய பயணங்கள், ஒரு இருபத்தாரும் தேதி காலை முதலிய கதைகள் இப் பிரி வுள் அடங்குகின்றன. கடைசிப் பிரிவில் இவ்விரு கதைகளை மட்டும், அடக்குவது முற்றிலும் சரியல்ல. பொதுவாகசாந்தனு டைய பெரும்பாலான கதைகளில் ஒரு உயர்ந்த பண்பாட்டு உணர்வு இழை யோடுவதை நாம் காணலாம். மற்றவர்க ளின் மனதைத் துன்புறுத்தத்தயங்குகின்ற அவ்வாறு துன்புறுத்த நேர்ந்தமைக்காகப் பச்சாத்தாபப் படுகின்ற - ஒரு இங்கித உணர்வு சாத்தனின் பல கதாபாத்திரங் கின் உயர்ந்த பண்பாட்டைக் காட்டுகி ன்றன.

இப்பிரிவுகள் எதிலும் அடங்காதகதை புதிய முதலைகள். இது விமர்சக எதிர்ப்பு ணர்வின் விளைவு எனலாம். யாரோ ஒரு தனிப்பட்ட விமர்சகரை மனதில் வைத்துக் கொண்டு இது எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒரு

சிதகதை என்று சொல்லக் கூடிய அம்சங்கள் எதுவும் இதில் இல்லை என்றே, சொல்ல வேண்டும்.

பதினாறு கதைகள் உள்ள இத்தொகுப்பில் இராக் குருவி, வடிசாகல் ஆகிய இரண்டும் என்னைப் பெரிதும் கவர்த்தவை. மரபுரீதியான சிறுகதையின் செட்டான உருவ அமைப்பைக் கொண்டுள்ள சிறந்த கதைகள் என்று, இவற்றைக் கூறலாம். ஏனையவற்றுள் பெரும்பாலானவை சிறு நிகழ்ச்சிகளின் சித்திரிப்பாகவே அமைந்துள்ளன. இவற்றைப் புதுக் கதைகள் அல்லது புதுப் பாணிச் சிறுகதைகள் என்று சிலர் கூறுவர். ஆயினும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிப் பரப்புக் குறைவின் காரணமாகப் பாதிப்பும் குறைவாகவே உள்ளது. சிறு கதைகளின் உள்ளியல்பான எல்லைப்பாடுகள் இத்தகைய சின்னக் கதைகளில் மேலும் அதிகரிப்பதே, இப்பாதிப்புக் குறைபாட்டுக்குக் காரணம் என்றுதோன்றுகின்றது. எவ்வாறு இருப்பினும், சாந்தனின் அலாதிபாண சரளமான வெளிப்பாட்டுத் திறன் வியந்துரைக்கத் தக்கது. சமூக நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றின் பின்னாலுமுள்ள வர்க்க வேரை சாந்தன் இனங்கண்டு கொள்ள முயன்றால்-மிகச் சிறந்த சிருஷ்டிகளைச் செய்வதற்கு அவரது இந்த அலாதிபாண வெளிப்பாட்டுத் திறன் அவருக்குப் பலமான பக்கத்துணையாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இறுதியில் சாந்தனின் கதைகளுக்கு செம்பியன் செல்வன் எழுதியுள்ள முன்னுரை பற்றியும் ஒரு குறிப்புச் சொல்வதோன்றுகின்றது. ஒரு புறத்தில் முற்போக்கு இலக்கியத்தையும், விமர்சனங்களையும் ஒதுக்கி எறியும் செம்பியன் செல்வன் மறுபுறத்தில் மாக்ஸிய சித்தாந்தத்துடன் சாந்தனை இணைத்து அமைதி காண முயல்கின்றார். இது ஒரு அனாவசிய முயற்சி என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. சமீப காலத்தில் அடிப்படையில் மாக்ஸிய எதிர்ப்பாளர்களாக உள்ள சிலர் தாங்களே மாக்ஸியத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் என்று காட்ட முடியும் ஒரு போக்கு உள்ளது. செம்பியன் செல்வனும் இங்கு அதையே வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“விஞ்ஞான பூர்வமான சமூக அணுகலை மாக்ஸியம் அன்றி அது ஒரு கட்சி அல்ல என்பதனை சாந்தன் உணர்ந்து கொண்டதாக” செம்பியன் செல்வன் குறிப்பிடுவது இத்தகையதே. மாக்ஸியம் விஞ்ஞான பூர்வமான ஒரு அணுகு முறை மட்டுமல்ல அது ஒரு கட்சியும் தான், அது ஒரு மாபெரும் புரட்சி இயக்கமும் தான் என்பதை, செம்பியன் செல்வன் புரிந்து கொள்ள முயல்வது நன்று. சாந்தனை ஒரு மாக்ஸிய வாதி யாகக் காட்ட முனைவதனால் சாந்தனுக்கு நன்மை எதவும் இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை சாந்தன் ஒரு குருத்துமுதல்வாத மனிதாபிமானியாகவே காட்சியளிக்கின்றார். இத்தகைய ஒரு கண்ணோக்குத் தார்மிகவாதம் கூட மதிக்கத் தக்க ஒன்று தான்.

சமீப ஆண்டுகளில் நாடு முழுவதும் எழுச்சியுற்று வரும் முற்போக்கு இலக்கிய அலை. சில மாக்ஸிய விமர்சகர்களினால்தான் நிரூபிக்கப்பட்டதாகவும் செம்பியன் செல்வன் கூறுகின்றார். பல்கலைக் கழகத்திலும், சமூக நிலைகளிலும் உயர் நிலை பெற்றிருந்த மாக்ஸிய விமர்சகர்களின் கவனத்தைப்பல வழிகளிலும் கவர்வதற்காகவே புதிதாக எழுத ஆரம்பித்தோரெல்லாம் அணி, இயக்கம் என்று கூறிக் கொள்ளத் தலைப்பட்டதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இது மிகத்தவறான ஒரு கருத்தும் கண்ணோட்டமுமாகும். ஒரு சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கைப் புரிந்து கொள்ளாமல் சமூக இலக்கிய வரலாற்றை கொச்சைப் படுத்தி சில, விமர்சகர்களுக்குத்தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும் அப்பாவித்தனமே. இங்கு புலப்படுகின்றது. இன்றைய முற்போக்கு இலக்கிய எழுச்சியும், அதன் எதிர் அணியின் விழிப்பும் கூட இனங்கையின் சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின் தவிர்க்க முடியாத விளைவு என்பதையும், செம்பியன் செல்வன் புரிந்து கொள்ள முயல்வது கல்வது சில விமர்சகர்களின் மீதுள்ள ஆற்றாமை இலக்கிய வரலாற்றையே கொச்சைப் படுத்துவதாக அமையக் கூடாது.

— எம். ஏ. நுஃமான்

தனிச்சொத்து

யோ. பெனடிற்றபாலன்

170, கொழும்பு வீதி, கண்டி.

விடை ரூபா: 2/50

நீங்கள் புராணக்கதைகள் படித்திருக்கிறீர்களா? பெனடிற்றபாலனின் குட்டிக் கதைகளைப் படித்த போது எனக்கும் புராணக் கதைகளின் ரூபகம் வந்தது. நான் ஒரு காலத்தில் ஏராளமான புராணக்கதைகளைப் படித்திருக்கிறேன். முயன்று முயன்று பார்த்தும் இப்போது ஒன்றும் ரூபகம் வரவில்லை. பெனடிற்றபாலனின் குட்டிக் கதைகளை, வாசித்தபின்முயன்று முயன்று பார்த்தாலும் எல்லாக் கதைகளும் ரூபகத்துக்கு வருமென்றும் சொல்வதற்கில்லை. இந்த வகையில் புராணக் கதைகளும் 'தனிச் சொத்து'த் தொகுப்புக் கதைகளும் ஒத்துப் போகின்றன. அதற்குக் காரணமுண்டு. சமயவாதிகள் தாம் சொல்லுகின்ற கருத்துக்களை (அவை மூடக் கருத்துகளாகவும் இருக்கலாம்) அழுத்துவதற்காக, மற்றவர்களைச் சிந்திக்க விடாமல் அவர்கள் மேல் திணிப்பதற்காக-வலிந்து கதையுருக்களைச் சமைப்பித்து அவற்றுள் தமதுகருத்துக்களைப் பொதிப்பார்கள். அவை எதுவித அழகும், இரசனையும்ற்ற கருத்துப் பொதிகளாகவே இருக்கும். அதுபோலவே இந்தக் 'குட்டிக் கதைகளும்' (அவை நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்ல முயன்றாலும்) வெறும் கருத்துப் பொதிகளாகவே எனக்குப் படுகின்றன.

உதாரணங்கள் காட்டி இவற்றை விவரித்துச் சொல்ல முடியும். ஆனால், கோடி காட்டுகின்ற அளவிலேயே இதைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமென்பதால், இதை இத்தளவில்விட்டு அப்பால் செல்கிறேன். இடையில் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். புராணக் கதைகள், தேவதைக் கதைகள், நாடோ

டிக் கதைகள் இவற்றின் பண்புகள், அடிப்படை வேறு பாடுகளிட்டு அவதானமாக இருக்க வேண்டும். உதாரணங்கள் வேண்டுமானால் 'திருஞான சம்பந்தர் செய்த அற்புதங்கள்' போன்றவை புராணக்கதைகள்;

'கோடரியைக் குளத்தில் தவறவிட்ட விற்றகு வெட்டி' போன்றவை தேவதைக் கதைகள்.

இவற்றில் புராணக் கதைகளின் தன்மையையே யோ. பெ. யின் கதைகள் கூடுதலாகப் பெற்றிருக்கின்றன.

வேறோர் ஒப்புமையையும் இங்கு சுட்டிக் காட்டலாம். மதப்பிரசாரகர்களே தமது தேவைக்காகப் புராணக் கதைகளைச் சிருஷ்டித்தார்கள். அதுபோலவே புராணக் கதைகளோடு ஒத்த இந்தக் கதைகளை, யோ. பெ. யும் (அவர் என்னபிரசாரகர் என்பது- 'பிரசாரகர்தான்' — எல்லோருக்கும் தெரியும்) சிருஷ்டித்துள்ளார். நூல் முழுவதும் சுதந்திரம், சமத்துவம் சகோதரத்துவத்திற்கான குரல்கள். நூலின் கடைசிக் கதையின் கடைசிவரி. "அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒழிய வேண்டும்". இதைச் சொன்னவர்கள் செத்துக் கொண்டிருக்கிற ஆசிய. ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நோயாளிகள். (அவர்கள் சாகமாட்டார்கள் என்ற தெம்பு எனக்கிருக்கிறது.)

இன்னும் உள்ளுழைந்து பார்ப்போம். இந்தக் கதைகளின் பெரும் பகுதி இயற்கை நியதியின் பகைப்புலத்தில் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. 'தவளை காக்கைநீட்டி சுயம்பு பிடிப்பது!'; 'பூண்டோ அல்லது நரியோ கோழியைப் பிடித்தது தின்பது!'; கொடி மரத்தைத் தழுவி வளர்வது; புலி பசித்தாலும் புல் தின்றது என்பது போல இவை யெல்லாம் இயற்கையின் மாற்ற முடியாத நியதிகள். யோ. பெ. (நானும்தான்) அவாவுகின்ற வர்க்கபேதமற்ற, சமத்துவமான சமுதாயம் வருகின்றபோதும் இவை, மாறாத இயல்பு நிலைகள். இந்த மாற்றமுறாத

இயல்பு நிலைகளை வைத்துமாற்றமுறுகின்ற மாற்றமுற வேண்டிய சமுதாய நிலைகளைச் சித்திரிக்கும் பொது அவர் சித்திரித்தும் பொதிய வைக்கும் கருத்துக்கள் அங்கே வலி விழந்து விடுகின்றன, பொதுவாகவே பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் அழுத்தம் கொடுத்து எழுதுபவர்கள், இத்தகைய மாற்றமுறாத இயல்புநிலைகளை மறந்து விடுகிறார்கள். யோ. பெ. யின் 'சமாதானத்து ரோகி', 'மோட்டு ச', 'ஆதிக்கம்' ஆகிய கதைகளில் இந்தப் பண்பை அவதானிக்க கலாம் அத்தோடு பெரியமனை எதிர்க்கும் சிறுமீன்கள், ஆட்டுக் குட்டியைக் கண்டு பயப்படும் ஒநாய் போன்றவை குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமான சுற்பனைகளாகப் படுகின்றன. வேண்டுமானால் குழந்தைக் கதைகளில் குழந்தைகளுக்கு வீரவுணர்ச்சி ஊட்ட இவ்வாறு எழுதலாம். (யோ. பெ. கவாக்கதைகளை குழந்தைகளிற்கு எழுதியிருப்பார்?) அதே நேரத்தில் 'சிழட்டுப்புலியி டமிருந்து தற்களைக் காப்பாற்ற ஒடுகின்ற செம்மறிகள் (நண்பர்கள்) தவளைக்குப் பதில் சொல்லும் கடி எறும்புகள் (கடிஎறும்புகள்) இயல்பாகவும், கருத்தைப் புலப் படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

இன்னும் சொல்ல வேண்டுமா? நடு நிலைமை வகைகின்ற நாய் 'இடமும்வலமு மாய்' வாலை ஆட்டுமசம். (நடுநிலைமை), கூட்டுச் சேரா நடுநிலையில் நின்று பார்க்கும்

போது 'ஆயுதங்கள்' என்ற கதையில் வரும் கருத்தோடு என்னால் உடன்பட முடியவில்லை. ஆயுதப் படைப் பெருக்கங் களே உலகில் சண்டைகளையும் பூசல்களையும் கிளப்பி விடுகின்றன என்பது நடைமுறை உண்மை. ஆயுதங்களின், படைகளின் முன் னணியில் வாமல் மக்களால் போரைத் தீர் மானிக்க முடியாது. இந் நிலையில் 'துப் பாக்கிகள் உயிருக்கு மன்னுடுகின்றனவாம்! (ஆயுதங்கள்).

ஆனாலும் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். பிற்போக்கு. இருளன் போன்ற கதைகளின் கற்பனைகள் அலாதி யானவை; அத ருத் போலும் கதை சொல்லும் முறைகூட அழகாக அமைந்துள்ளது— தனது குட்டிக் கதைகளைப் பற்றி யோ. பெ. சொல்கின் றார். "பிற்போக்குக் கருத்துக்களை அம்ப லப்படுத்துவதும், தொழிலாளி வர்க்கத் தத்துவச் சிந்தனைகளைப் பிரபலப்படுத்த வதும் எனது இன்றைய சிருட்டிப்பின் உந்துதலாகும். என் ஆக்கங்கள் எல்லாம் குறைகள் அற்ற. பூரணத்துவமான கலைச் சிருஷ்டிகள் என்று நான் வாதிடுவதாக அர்த்தமில்லை". நானும் ஒப்புக் கொள்கிறேன் இ தியாக ஒன்று, நூலின் அமைப் பும், பக்கத்திற்குப் பக்கம் காணும் சித்திரங்களும் கலைத்துவமானவை.

ஆனி

ஆசிரியர் குழு:-

- ஐ. சண்முகன்
- மு. புஷ்பராஜன்
- இ. ஜீவகாருண்யன்
- அ. யேசுராசா

இல: 6, மத்திய மேற்குத் தெரு, குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 7-00

சிரித்திரன்

தனித்துவம் மிக்க

நகைச்சுவை ஏடு

சிந்தனைக் கூர்மை ஏறிய சிரிப்பில்

சமூகவிமர்சனம்

ஆனி, இதழ் 'குறிஞ்சி மலராக' வருகிறது

வழி

நீலாவணனின் கவிதைத் தொகுப்பு
நிலை: ரூபா 5-00

'வேளாண்மை' பெரிய நீலாவணை
கல்முனை.

பதிவுகள்

நவீனத் தமிழிலக்கியத்தில் வேலையில்லாப் பிரச்சினைபற்றியபடைப்புகள் பழையவிடயத்தான். இப்பிரச்சினையின் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு எத்தனையோ கதைகள் வெளிவந்திருந்த போதிலும், நானறிந்த மட்டில் ஒன்றிரண்டே இலக்கிய அந்தஸ்துப்பெறும் தகுதிவாய்ந்தவை. மற்றவை வெறும் சாதாரண சராசரிக் கதைகள்; உள்ளார்ந்த அனுபவச் சரடில்லாத கதைகள்; உபதேசிக்கும் கதைகள். இந்த உபதேசக் கதைகளில் இப்போதெல்லாம் ஒரு புதிய துறையை என்னால் அவதானிக்க முடிகிறது. 'வேலையில்லையென்ற கவிதை வேண்டாம். எல்லாரும் விவசாயம் செய்யப் போங்கோ; நெசவுக்குப் போங்கோ; பீடிக்கறப்போங்கோ' என்று மாதிரி நான் எவ்வளவு கவிதைப் படுகிறேன் தெரியுமா? மனிதமதிப்புக்கும் - மனித சக்திகளும் சரியாக நெறிப்படுத்தப்படாமல், சரியாக உபயோகிக்கப்படாமல் அழிவின்ற அவலம்; இலக்கியம் என்ற நினைப்பின் அரைப்படிப்பாளிகளின் உபதேசம்; சரியாகப் பிரயோகிக்கப்படாமல் அழியும் மனித சக்தி - அதைப் பெற்றவனின் சோகம்;

சொல்லடி சிலசக்தி—என்னைச் சுடச் சிறும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்

வல்லமை தாராயோ—இந்த.

மாநிலம். பயனுற வாழ்வதற்கே

இந்த அடினில் கவித்து கனத்துநிற்கும் அந்த ஆழ்ந்த சோகத்தை, என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

0 0 0

கவிதைகள் என்று உலகம் கணிக்கும் சிலரின் படைப்புகளை என்னாலும் அனுபவிக்கமுடிந்தது. குறிப்பாகக் திரைப்படத்துறையில்: சத்தியஜித் ரே, லெஸ்ரீ ஜேம்ஸ் பீரீஸ், சிறீகுணசਿங்க, அவுர் கிஷான் கவுல், கிரீஷ் கர்னாட், மிர்தால் சென், ராமு

காரியட் ஆகியோருடன் இன்னும் ஏராளமான மேற்காலகமேதைகளின் படைப்புகளையும் இரசித்திருக்கிறேன்.

'தாகம்' என்ற தமிழ்ப்படத்தைப் பார்த்தபோது ஒரு பரவசம் என்னைச் சூழ்ந்தது. ஆனால், தியேட்டரில் பார்வையாளர்களிடையே எழுந்த 'ஆரவாரங்கள்' என்னை விசனங் கொள்ள வைத்தன. 'ஐயோ! தாழ்வுற்ற தமிழகமே' கை காட்டி உரத்துப் பேசும் வசனங்கள் நினைவுக்கு வந்தன கர்னாடுரப் பின்னணியுடன் வேறேதோ (பாடல் களாய்) ஞாபகம் வந்தன: கட்டிப் பிடித்து ஒடி விடையாடும் காட்சிகள் நினைவுக்கு வந்தன.

இத அவலம். உப் போக்களமது முன்னோடிகள் என்ன செய்கிறார்கள்?

0 0 0

புதுவிதமான இலக்கியத்திருட்டுடொன்றுபற்றியதெவ்வொன்றுகிடைத்தது. 'மக்களுக்காக இலக்கியம் படைக்கின்ற' சிலரும், ஓர் அச்ச முதலாளியும் சேர்ந்து அந்த எழுத்தாளரை மோசம் செய்துள்ளார்களாம்.

விஷயம் இதுதான். அந்த எழுத்தாளர் தனது நூலொன்றை ஓர் அச்சகத்தில் பதித்துள்ளார். அழகாகவும் குறுகிய காலத்திலும், ஒழுங்காகவும் வேலைசெய்து முடிக்கப்பட்டது உண்மைதான். இந்த விடயத்தில் அந்த எழுத்தாளருக்கு, சில எழுத்தாளர்கள் துணை நின்று ஒத்துழைத்தார்கள் ஆனால், அவருக்குத் தெரியாமலே அவரது நூலின் சில பிரதிகள் மேலதிகமாக அச்சிக்கப்பட்டு, விற்கப்பட்டு மோசடி செய்யப்பட்டதை அறிந்ததும் 'அவர் அதிர்த்து போனார். இதில் அந்த மக்கள் எழுத்தாளரும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளதை அறிந்த போது அவர், மேலும் அதிர்த்து போனார். 'மக்களுக்காகத்தான் அப்படிச் செய்தோமென்று' ஒருவேளை அவர் சமாதானம்கூறலாம். இது 'மக்கள் யுகம்' தானே!

—சண்முகன்

'அலை' இலக்கியவட்டத்தினருக்காக 'அலை'யின் சாதனங்களுடன், யாழ்ப்பாணம் வஸ்தியன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு இல. 6, மத்திய மேற்குத் தெரு, குருநகரில் வசிக்கும் அ. ஜெயசீலனால் வெளியிடப்பட்டது. நிர்வாக ஆசிரியர் அ. யேகராசா.